

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 2/12
Дана 04.06.2012. године
Б Е О Г Р А Д

ОК организовани криминал КЗ-31.3 примање и давања мита

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија: Слободана Рашића, председника већа, Верољуба Цветковића, Надежде Мијатовић, Драгољуба Ђорђевића и Наде Зец, чланова већа, са вишим судијским сарадником Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика и др., решавајући по жалбама Тужиоца за организовани криминал, окривљеног ББ и његових бранилаца, те бранилаца окривљених АА, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЊЊ, ОО, ПП, РР и СС, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.88/2010 од 29.03.2011. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 Законика о кривичном поступку дана 28., 29., 30 и 31 .маја 2012.године и 01. јуна 2012. године, након већања и гласања дана 04. јуна 2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Уважавањем жалби бранилаца окривљених АА, ВВ и ГГ, само у делу који се односи на одлуку о казни, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.88/2010 од 29.03.2011.године, тако што Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, окривљеном АА за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика описано у ставу **I** изреке, утврђује казну затвора у трајању од 2 (две) године, а за кривично дело примање мита из члана 367 став 1 Кривичног законика у продуженом трајању-у вези са чланом 61 Кривичног законика, описано у ставу **I-II** изреке казну затвора у трајању од 7 (седам) година, па применом члана 60 Кривичног законика окривљеног АА **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година, у коју казну му урачунава време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 27.08.2010.године, окривљеног ВВ за кривично дело примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању-у вези са чланом 61 Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци, у коју казну му урачунава време проведено у притвору од

28.11.2006.године до 31.07.2009.године, а окривљеног ГГ за кривично дело примање мита из члана 367 став 1 Кривичног законика у продуженом трајању-у вези са чланом 61 Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју казну му урачунава време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 03.04.2009.године, док се исте жалбе у осталом делу, као и жалбе Тужиоца за организовани криминал, окривљеног ББ и његових бранилаца, те бранилаца окривљених ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЊЊ, ОО, ПП, РР и СС **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у односу на наведене окривљене **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1.88/2010 од 29.03.2011.године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ и кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању-у вези са чланом 61 КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од наведених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 346 став 1 КЗ казна затвора у трајању од три године, а за кривично дело из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању-у вези са чланом 61 КЗ казна затвора у трајању од осам година, окривљени АА је на основу одредбе члана 60 КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од девет година. У ову казну, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 27.08.2010.године.

Истом пресудом, окривљени ВВ, ГГ и ДД оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању-у вези са чланом 61 КЗ, окривљени ТТ и ИИ због извршења кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ, окривљени ЋЋ због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у подстрекавању-у вези са чланом 34 у продуженом трајању-у вези са чланом 61 КЗ, окривљени ЕЕ због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у продуженом трајању-у вези са чланом 61 КЗ, окривљени ЖЖ због извршења кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ, а окривљени ББ, ЗЗ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЊЊ, ОО, ПП, РР и СС због извршења кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ у продуженом трајању-у вези са чланом 61 КЗ.

За напред наведена кривична дела, окривљени су осуђени, и то окривљени ВВ на казну затвора у трајању од шест година и шест месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006. године до 31.07.2009. године, окривљени ГГ на казну затвора у трајању од седам година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006. године до 03.04.2009. године, ДД на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 10.03.2008.године, окривљени ТТ на казну затвора у трајању од девет месеци, у коју казну му урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 10.05.2007.године, окривљени ЋЋ на казну затвора у трајању од једне године и три месеца, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 27.12.2007.године, окривљени ЕЕ на казну затвора у

трајању од једне године, у коју казну му је урачунато време лишења слободe од 28.04.2007.године до 30.04.2007.године, окривљени ЖЖ применом одредаба члана 56 и 57 КЗ на казну затвора у трајању од једне године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 12.11.2007.године до 12.03.2008.године, окривљени ББ на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 01.12.2006. године, окривљени ЗЗ на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 01.12.2006.године, окривљени ИИ на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 01.04.2008.године, те време проведено у екстрадиционом притвору од 10.04.2010.године до 10.05.2010.године, те време проведено у притвору од 10.05.2010.године до 29.03.2011.године, окривљени ЈЈ на казну затвора у трајању од две године и три месеца у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 10.03.2008.године, окривљени КК на казну затвора у трајању од једне године и девет месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 08.02.2007.године до 10.02.2007.године, окривљени ЛЛ на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, окривљени ЉЉ на казну затвора у трајању од две године и три месеца, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 16.05.2007.године, окривљени ММ на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју казну му је урачунато и време проведено у притвору од 28.11.2006.године до 10.03.2008.године, окривљени ЊЊ на казну затвора у трајању од две године и три месеца, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 08.02.2007.године до 28.05.2007.године, окривљени ОО на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у екстрадиционом притвору од 22.08.2008.године до 03.11.2008.године, као и време проведено у притвору од 03.11.2008. године до 18.05.2009. године, окривљени ПП на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у екстрадиционом притвору од 31.10.2010. године до 16.02.2010. године и време проведено у притвору од 16.02.2011. године до 29.03.2011. године, окривљени РР на казну затвора у трајању од три године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006. године до 21.10.2009. године, а окривљени СС на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.11.2006. године до 26.12.2008. године.

Истом пресудом, на основу одредби члана 92 став 1 у вези са чланом 91 став 1 и 2 КЗ, те члана 515 ЗКП, окривљени су обавезани да на име имовинске користи коју су прибавили извршењем кривичних дела солидарно плате новчане износе, и то окривљени АА, ВВ, ГГ и ДД износ од 32.000 еура, прибављених радњама описаним у тачки 1 става I-II изреке, окривљени АА, ВВ и ГГ износ од 2.500 еура, прибављених радњама описаним у тачки 2 става I-II изреке, окривљени АА и ГГ износ од 12.000 еура, прибављених радњама описаним у тачки 3 става I-II изреке, окривљени АА, ВВ и ГГ износ од 18.500 еура, прибављених радњама описаним у тачки 4 става I-II изреке, окривљени АА, ВВ и ГГ износ од 71.600 еура, прибављених радњама описаним у тачки 5 става I-II изреке, окривљени АА, ВВ и ГГ износ од 100.000 еура, а окривљени ЂЂ и ЕЕ износ од 6.000 еура, прибављених радњама описаним у тачки 6 става I-II изреке,

окривљени АА, ГГ и ЖЖ износ од 4.600 еура, прибављених радњама описаним у тачки 7 става I-II изреке, окривљени АА, ВВ и ГГ износ од 30.450 еура, прибављених радњама описаним у тачки 8 става I-II изреке, те окривљени АА, ВВ и ГГ износ од 21.500 еура, прибављених радњама описаним у тачки 9 става I-II изреке, све у динарској противредности на дан исплате, у корист буџета Републике Србије, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом извршења.

На основу члана 87 став 1 КЗ, према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета, и то путничког возила марке "Голф 5" сиве-металик боје, са бројем шасије WVWZZZ1KZ4W074959, а на основу одредбе члана 85 став 1 и 2 КЗ, према окривљенима АА, ВВ, ГГ, ДД, ТТ, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ изречена је мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности у свим органима и на свим пословима у Управи царина Републике Србије, и то према окривљеном АА, ВВ и ГГ у трајању од десет година, а према окривљенима ДД, ТТ, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ у трајању од пет година, све од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

На основу одредаба чланова 194 и 196 ЗКП, сви окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка, чију ће висину суд утврдити посебним решењем, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Ставом II изреке првостепене пресуде, на основу одредбе члана 354 тачка 3 Законика о кривичном поступку, према окривљенима ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ одбијена је оптужба да су извршили кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ и истовремено је одређено да трошкови кривичног поступка у том делу падају на терет буџетских средстава суда.

Ставом III изреке првостепене пресуде, на основу одредбе члана 354 тачка 3 Законика о кривичном поступку, према окривљеном ТТ одбијена је оптужба да је извршио кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ и истовремено одређено да трошкови кривичног поступка у овом делу пресуде падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде, жалбе су изјавили:

-Тужилац за организовани криминал, само у погледу одлуке о казни, и то у односу на окривљене АА, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЊЊ, ОО, ПП, РР и СС, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће наведеним окривљенима изрећи строже казне затвора а да оптуженом АА претходно утврди строже појединачне казне затвора, за кривична дела за која је оглашен кривим и изрекне му строжу јединствену казну затвора.

-окривљени ББ, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да му Апелациони суд у Београду казну максимално смањи, уз истовремени захтев да буде обавештен о седници већа;

-бранилац окривљеног ББ – адвокат БА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окривљеног ББ – адвокат БА1, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, неправилно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду или да у односу на окривљеног ББ побијану пресуду преиначи тако што ће му изрећи условну осуду, уз истовремени захтев да бранилац буде обавештен о седници већа другостепеног суда;

-бранилац окривљеног АА – адвокат АБ1, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду на основу одредбе члана 355 став 1 тачка 2 ЗКП донесе пресуду којом ће уважити жалбу браниоца окривљеног АА и преиначити побијану пресуду под ставом I изреке у целини и ослободити окривљеног за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ описано у ставу I изреке побијане пресуде, те да преиначи побијану пресуду у делу који се односи на став I-II изреке пресуде тако што ће смањити висину казне затвора за кривично дело примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању у вези са чланом 61 КЗ описано у ставу I-II изреке побијане пресуде, те истовремено смањити висину обавезе окривљеног на име имовинске користи и укинути изречену меру безбедности одузимања предмета ближе описану на страни 22 пасус девет и десет изреке побијане пресуде, уз истовремени захтев да у смислу одредбе члана 375 став 1 ЗКП о седници већа буду обавештени окривљени АА и његов бранилац, ради присуствовања и учешћа одбране у раду седнице жалбеног већа;

-бранилац окривљеног ВВ – адвокат ВА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи изјављену жалбу и побијану пресуду укине, а првостепену пресуду преиначи тако што ће окривљеном ВВ за кривично дело примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању, у вези са чланом 61 КЗ ближе описано у побијаној пресуди под II.1 изреке блажу кривичну санкцију – казну, уз истовремени захтев да окривљени и његов бранилац буду обавештени о седници већа у смислу одредбе члана 375 ЗКП, када се буде разматрала жалба;

-бранилац окривљеног ГГ – адвокат ГА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати у рад Посебном одељењу Вишег суда на суђење, са налогом поновног испитивања чињеничног стања и примене кривичног закона, те одлуке о санкцији, или да преиначи првостепену пресуду тако што ће исправно правно квалификовати радње окривљеног ГГ и да након тога изрекне окривљеном адекватну казну, уз истовремени захтев да о седници већа буду обавештени окривљени и његов

бранилац;

-бранилац окривљеног ДД – адвокат ДА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ДД ослободити од оптужбе на основу члана 355 тачка 2 у вези са чланом 18 став 3 ЗКП или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да евентуално првостепену пресуду преиначи у погледу одлуке о казни тако што ће изрећи блажу казну окривљеном, уз истовремени захтев да сходно члану 375 ЗКП о седници већа буду обавештени окривљени и његов бранилац;

-бранилац окривљеног ЋЋ – адвокат ЋА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и у односу на окривљеног ЋЋ преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело примања мита из члана 367 став 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, које му је стављено на терет измењеном оптужницом Тужилаштва за организовани криминал или да побијану пресуду укине за кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 1 у подстрекавању – у вези са чланом 34 КЗ у продуженом трајању у вези са чланом 61 КЗ и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да окривљени и његов бранилац буду обавештени о седници већа;

-бранилац окривљеног ЕЕ – адвокат БА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду одржи претрес пред другостепеним судом и окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело које му се ставља на терет, уз истовремени захтев да на претрес пред Апелационим судом буду позвани окривљени и његов бранилац;

-бранилац окривљеног ЖЖ – адвокат ЖА1, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији, одлуке о мери безбедности и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободи од оптужбе, уз истовремени захтев да окривљени и његов бранилац буду обавештени и позвани на седницу већа другостепеног суда;

-бранилац окривљеног ЗЗ – адвокат ЖА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду у смислу навода изнетих у жалби или да преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је учинио кривично дело наведено у изреци побијане пресуде и евентуално га осуди за блаже кривично дело и на знатно блажу казну, уз истовремени захтев да

у смислу одредбе члана 375 став 1 ЗКП окривљени и његов бранилац буду позвани на седницу већа;

-заједнички браниоци окривљених ИИ, РР и СС – адвокати ИА и ИА1, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће окривљене ослободити од оптужбе или их блаже казнити у смислу жалбених навода или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да Апелациони суд у Београду закаже јавну седницу на коју ће позвати браниоце окривљених ИА и ИА1;

-бранилац окривљеног ЈЈ - адвокат ЈА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеном изрећи казну у границама законског минимума, уз истовремени захтев да о седници већа буду обавештени окривљени и његов бранилац;

-бранилац окривљеног КК – адвокат КА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног осудити за кривично дело из члана 368 став 2 и у одсуству отежавајућих околности изрећи условну казну у границама законског минимума, уз истовремени захтев да о седници већа буде обавештен бранилац окривљеног;

-бранилац окривљеног ЈЛЛ – адвокат ЛА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду у целини и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да другостепени суд на основу члана 375 ЗКП закаже јавну седницу о којој ће обавестити браниоца окривљеног;

-бранилац окривљеног ЈЛЛ – адвокат ЛА1, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду у односу на тачку 5 диспозитива одлуке у односу на окривљеног ЈЛЛ, због кривичног дела давање мита у продуженом трајању из члана 368 став 1 у вези са чланом 61 КЗ и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да другостепени суд у смислу одредбе члана 375 ЗКП закаже јавну седницу о којој ће обавестити браниоца окривљеног, с тим што је накнадно поднео и допуну жалбе у којој је предложио да другостепени суд у односу на окривљеног узме у обзир све олакшавајуће околности приликом одмеравања казне;

-бранилац окривљеног ЉЉ – адвокат ЉА, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да евентуално преиначи првостепену пресуду у погледу одлуке о казни и окривљеном ЉЉ изрекне условну осуду или казну затвора до 1 године и у складу са одредбом члана 45 став 5 КЗ одреди да се казна изврши на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом, уз истовремени захтев да окривљени и његов бранилац у смислу одредбе члана 375 став 1 ЗКП буду обавештени о седници већа;

-бранилац окривљеног ММ – адвокат МА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, уз истовремени захтев да окривљени и његов бранилац буду обавештени о седници већа ради присуства, у смислу одредбе члана 375 ЗКП;

-бранилац окривљеног ЊЊ – адвокат ЊА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду у односу на окривљеног, тако што ће га ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело давање мита из члана 368 став 1 КЗ у продуженом трајању, у вези са чланом 61 КЗ или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да Апелациони суд у Београду закаже седницу већа, на коју ће позвати браниоца окривљеног ради давања додатних објашњења у вези навода из жалбе;

-бранилац окривљеног ОО – адвокат ОА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење или да побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе на основу одредбе члана 355 став 1 тачка 2 ЗКП, уз истовремени захтев да окривљени и његов бранилац буду обавештени о седници већа, сходно одредби члана 375 став 1 ЗКП;

-бранилац окривљеног ПП – адвокат ПА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или у погледу одлуке о казни тако што ће окривљеном изрећи казну затвора у краћем трајању и одредити да се иста издржава у кућним условима, уз истовремени захтев да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа, како би истој присуствовао.

Одговоре на жалбу Тужилаштва за организовани криминал поднели су;

-бранилац окривљеног ВВ – адвокат ВА, са предлогом да Апелациони суд

у Београду одбије жалбу Тужилаштва за организовани криминал као неосновану;

-бранилац окривљеног ЋЋ - адвокат ЋА, са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије жалбу Тужилаштва за организовани криминал у односу на окривљеног ЋЋ као неосновану;

-заједнички браниоци окривљених ИИ, РР и СС – адвокати ИА и ИА1, са предлогом да Апелациони суд у Београду жалбу Тужилаштва за организовани криминал у односу на окривљене ИИ, РР и СС одбије као неосновану;

-бранилац окривљеног ЉЉ – адвокат ЉА, са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије жалбу Тужилаштва за организовани криминал као неосновану;

-бранилац окривљеног ОО – адвокат ОА, са предлогом да се жалба Тужилаштва за организовани криминал одбије као неоснована, а жалба браниоца окривљеног ОО усвоји као основана и законита.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одржао је седницу већа у складу са одредбом члана 448 Законика о кривичном поступку, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Јовановић Јовице, окривљеног АА и његовог браниоца по заменичком пуномоћју - адвоката АБ, окривљеног ВВ и његовог браниоца-адвоката ВА, окривљеног ГГ и његовог браниоца - адвоката ГА, окривљеног ДД и његовог браниоца - адвоката ДА, окривљеног ЋЋ и његовог браниоца-адвоката ЋА, браниоца окривљеног ЕЕ - адвоката БА, окривљеног ЖЖ и његовог браниоца по заменичком пуномоћју - адвоката ЖА, браниоца окривљеног ББ - адвоката БА, окривљеног ЗЗ и његовог браниоца - адвоката ЖА, бранилаца окривљених ИИ, РР и СС - адвоката ИА и ИА1, браниоца окривљеног ЛЛ - адвоката ЛА1, окривљеног ЉЉ и његовог браниоца - адвоката ЉА, окривљеног ММ и његовог браниоца-адвоката МА, браниоца окривљеног ЊЊ - адвоката ЊА, окривљеног ОО и његовог браниоца - адвоката ОО и браниоца окривљеног ПП - адвоката ПА, а у одсуству уредно обавештених окривљеног ЕЕ, браниоца окривљеног АА – адвоката АБ1, браниоца окривљеног ЖЖ – адвоката ЖА1, окривљеног ББ и његовог браниоца – адвоката БА1, окривљеног ЈЈ и његовог браниоца – адвоката ЈА, окривљеног КК, који је позван преко огласне табле суда и његовог браниоца – адвоката КА, која је уредно обавештена, окривљеног ЛЛ, који је обавештен преко огласне табле суда и његовог браниоца – адвоката ЛА, који је уредно обавештен.

На седници већа, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, размотрио је списе предмета, па је након оцене навода и предлога из изјављених жалби, те предлога одговора на жалбу, као и објашњења навода жалби које су изнели заменик Тужиоца за организовани криминал, окривљени ББ и његови браниоци, те браниоци осталих окривљених, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, на основу одредбе члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку и по службеној дужности на основу члана 451 став 2 Законика о кривичном поступку, нашао:

Неосновано се жалбама бранилаца окривљених ЉЉ, ЋЋ и ВВ

првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 7 ЗКП који је важио у време изјављивања жалби (односно из члана 438 став 1 тачка 8 ЗКП који је ступио на снагу 15.01.2012. године у поступцима који се воде за кривична дела организованог криминала) и с тим у вези истиче да првостепени суд у побијаној пресуди није потпуно решио предмет оптужбе.

Према наводима жалбе браниоца окривљеног ВВ, наведена повреда огледа се у томе што је првостепени суд у изреци побијане пресуде описао да је окривљени ВВ заједно са осталим окривљенима, а пре свега са окривљенима АА и ГГ, као царински службеник, у периоду од априла месеца до краја новембра месеца 2006. године захтевао и примао поклоне у новцу, како у оквиру својих службених овлашћења не би извршио службену радњу коју је морао извршити, односно да не би предузимао мере царинског надзора и контроле за спречавање неовлашћеног поступања са царинском робом, који чињенични опис се односи не само на окривљеног ВВ, већ и на остале окривљене као извршиоце кривичног дела из члана 367 став 1 КЗ, те је као такав генерализован и збиран, а због чега изрека пресуде не прати идентитет оптужбе у њеном објективном смислу, те на који начин првостепени суд није донео пресуду у односу на оптужење у целини, у свим детаљима, остављајући нерешен већи део садржаја оптужног акта. С тим у вези, у жалби се истиче да се из изреке првостепене пресуде не види прецизирана улога сваког од окривљених, нити у ком домену и обиму се огледа саизвршилачки део сваког од њих, да при томе није опредељена тачна количина новца коју је сваки од окривљених примио, те да првостепени суд није решио чињенични опис оптужбе, јер у изреци није навео појединачна кривична дела – радње, нити новчане износе које су у сваком појединачном случају примили окривљени, а обзиром на чињеницу да их је огласио кривим због извршења кривичног дела примања и давања мита из члана 367 став 1 и члана 368 став 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, пропуштајући при томе да у изреци истакне забрањене радње које свако од окривљених предузима, садржину сваке појединачне радње сваког од окривљених, противправност делања сваког окривљеног, те тачно време и место предузимања ових радњи.

У вези са истим жалбеним основном побијања првостепене пресуде, у жалби браниоца окривљеног ЂЂ истиче се да првостепени суд није решио предмет оптужбе, већ је исту прекорачио, тако што је окривљеног ЂЂ осудио за кривично дело и чињенично стање које му није било стављено на терет измењеном оптужницом јавног тужиоца од 29.12.2010. године, указујући у вези са тим да је суд везан за радње и чињенични опис дат у оптужном акту, те да је супротно томе првостепени суд, поред тога што је изоставио одређене радње и чињенице садржане у оптужном акту, окривљеном ЂЂ и окривљеном ЕЕ ставио на терет нове радње и чињенице, и то да је окривљени ЕЕ прибавио себи и окривљеном ЂЂ противправну имовинску корист, искоришћавањем службеног положаја и овлашћења, на шта га је окривљени ЂЂ са умишљајем подстрекао, које нису постојале и нису биле садржане у измењеној оптужници, а које садржи изрека побијане пресуде на страни седам, те да је првостепени суд нову радњу извршења додао и у делу изреке пресуде на страни четрнаест, пасус 27, које нису садржане у оптужном акту, тврдећи да је фиктивни транспорт камиона на царинском прелазу Мехов крш организовао окривљени ОО, иако је у оптужници наведено да је на Мехов крш дошао окривљени ЂЂ и организовао превоз, а да

на страни 14 последњи став изреке наведено и да је дана 10.06.2006. године, окривљени ОО дао окривљеном ЂЂ на име фиктивно пропуштеног камиона износ од 3.000 евра, који новац је окривљени ЂЂ поделио са окривљеним ЕЕ, те да је неутврђеног дана на име фиктивно пропуштеног камиона добио нови износ од још 3.000 евра, који новац је окривљени ЂЂ такође поделио са окривљеним ЕЕ, а на који начин је првостепени суд, поред тога што није решио предмет оптужбе, прекорачењем исте унео нове чињенице и ставио на терет окривљенима ЂЂ и ЕЕ нове радње које нису биле обухваћене оптужним актом, те на који начин је повредио идентитет оптужбе.

У вези са овом битним повредом одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног ЉЉ у жалби истиче да првостепени суд побијаном пресудом није потпуно решио предмет оптужбе и да је истовремено оптужбу прекорачио, на који начин је учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 7 и 8 ЗКП, тако што је из изреке побијане пресуде „избацио“ десет страница чињеничног описа оптужнице, при чему је у изреку пресуде унео одлучне чињенице које нису стајале у оптужници, за шта се у образложењу пресуде не даје ниједан једини разлог. У жалби се истовремено указује и да се временски период извршења кривичног дела наведен у изреци пресуде (од почетка маја до почетка новембра 2006. године) разликује од времена наведеног у оптужници (од марта 2006. године до краја октобра 2006. године), те да је првостепени суд у изреку пресуде на штету окривљеног ЉЉ, унео опис радње извршења давања мита и висину датог новца који је потпуно другачији од описа датог у диспозитиву оптужнице, тако што је у изреци пресуде наведено да су „окривљени ЛЛ, ЉЉ, ММ и ЊЊ преко окривљеног ЛЛ давали новац окривљеном АА, који је он делио са окривљеним ВВ и окривљеним ГГ у укупном у износу од најмање 71.600 еура, и то у периоду од 19.05.2006. године до 30.08.2006. године износ од 2.000 еура по сваком камиону, од 30.08.2006. године до 17.09.2006. године износ од најмање 1.500 еура по сваком камиону, а од 17.09.2006. године до 30.10.2006. године износ од по 2.400 еура по сваком камиону“, за које наводе у образложењу пресуде није дата ниједна једина реч образложења, а што је довело до друге битне повреде одредаба кривичног поступка, јер првостепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама у вези са наведеним новчаним износом.

Међутим, напред изложени жалбени наводи бранилаца окривљених, ВВ, ЂЂ и ЉЉ не могу се прихватити као основани, обзиром да је, по налажењу овога суда, првостепени суд на основу изведених доказа у току поступка ближе описао кривична дела и радње окривљених које су им оптужницом Тужиоца за организовани криминал стављене на терет, при чему у погледу битних чињеница опис радњи извршења ових кривичних дела није мењао, већ је у чињеничном опису дела, у изреци пресуде, изменио чињенице и околности које конкретизују кривична дела због којих су окривљени оглашени кривим, с тим што наведене измене у конкретном случају не мењају идентитет дела, из којих разлога неподударност између чињеничног описа дела у оптужници и чињеничног описа у изреци побијане пресуде нема онај значај који јој се у напред наведеним жалбама бранилаца окривљених придаје.

Дакле, иако је тачно да између чињеничног описа дела датог у оптужници и оног у изреци побијане пресуде постоје одређене неподударности

на које се у жалбама бранилаца окривљених ЋЋ, ВВ и ЉЉ указује, по оцени овога суда, ова неподударност није довела до повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде, те у овом случају не може бити говора нити о прекорачењу оптужбе од стране првостепеног суда, нити о томе да првостепени суд није у потпуности решио предмет оптужбе, како се то неосновано истиче у изјављеним жалбама.

Ово посебно када се има у виду да је првостепени суд на страни 289 побијане пресуде детаљно образложио због чега није прихватио став јавне тужбе да се у радњама окривљеног ЋЋ стичу сви елементи кривичног дела примања мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању у вези са чланом 61 КЗ, већ кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у подстрекавању, у вези са чланом 34 КЗ у продуженом трајању – у вези са чланом 61 КЗ, правилно налазећи да из доказа изведених у току поступка и чињеничног описа кривично-правних радњи за које је окривљени оглашен кривим јасно произлази да је подстрекао окривљеног ЕЕ на извршење кривичног дела из члана 359 став 1 КЗ у продуженом трајању – у вези са чланом 61 КЗ.

У односу на окривљеног ВВ, супротно жалбеним наводима његовог браниоца, првостепени суд није био дужан да у изреци побијане пресуде наведе садржину сваке појединачне радње овог окривљеног, односно тачно време и место предузимања сваке конкретне радње коју је извршио, нити је био у обавези да определи тачну количину новца коју је сваки од окривљених примио, имајући у виду чињеницу да су, како је то првостепени суд на несумњив начин утврдио у току поступка, окривљени ВВ, АА и ГГ поступали по претходном договору, те да су радње кривичног дела примања мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању, за које су оглашени кривим, заједно и извршили, омогућавајући окривљенима ББ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЊЊ, ОО, ПП, РР и СС неовлашћено поступање са царинском робом, па како су окривљенима исте радње стављене на терет, то првостепени суд није ни био у обавези да ове радње, као заједничке, у већој мери конкретизује.

Ни чињеница да је у изреци пресуде наведено да су окривљени ЛЛ, ЉЉ, ММ и ЊЊ преко окривљеног ЛЛ давали новац окривљеном АА, који он делио са оптуженим ВВ и оптуженим ГГ у укупном износу од 71.600 еура, и поред тога што је у оптужници наведено да су окривљени ЛЛ, ММ, ЉЉ и ЊЊ окривљенима АА, ВВ и ГГ давали новац, и то у више наврата у периоду од марта месеца 2006. године до краја октобра 2006. године, супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног ЉЉ, не представља повреду идентитета оптужбе, обзиром да је првостепени суд и овај део изреке првостепене пресуде изменио на основу чињеничног стања утврђеног у току поступка, крећући се при том у границама чињеничног описа дела из оптужнице.

Из напред наведених разлога, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, нашао је да првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 7 ЗКП (односно из члана 438 став 1 тачка 8 новог ЗКП), како се то неосновано истиче у жалбама бранилаца наведених окривљених, нити ове измене имају онај значај који им се овим жалбама придаје. Ово посебно када се има у виду да су изреци побијане пресуде

у чињеничном опису дела измењене само чињенице и околности које конкретизују кривична дела која су окривљенима стављена на терет, обзиром на њихове улоге које су имали приликом извршења ових дела.

Ни жалбени наводи бранилаца окривљених ЛЛ – адвоката ЛА1, браниоца окривљеног АА, заједничких бранилаца окривљених ИИ, РР и СС, те браниоца окривљеног ОО, којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 8 ЗКП (односно из члана 438 став 1 тачка 9 новог ЗКП), којима се указује да је прекорачена оптужница у односу на ове окривљене и да је с тим у вези повређен идентитет оптужбе и изреке пресуде у односу на радње које су им стављене на терет, нису могли бити прихваћени као основани.

С тим у вези, у жалби браниоца окривљеног ЛЛ истиче се да је првостепени суд прекорачио оптужбу на тај начин што је у изреци пресуде навео да су окривљени ММ, ЉЉ, ЛЛ и ЊЊ у временском периоду од марта месеца 2006. године до краја октобра 2006. године организовали прелазак разне текстилне и друге робе из Турске на територију АП КиМ, и то укупно тридесетпет пута, док је у прецизираном оптужном акту наведено да су ови окривљени организовали увоз разне текстилне и друге робе из Турске, уз ближи опис сваке појединачне радње, везане за одређен датум и идентификоване камионе и друга саобраћајна средства, са напоменом да се ради о укупно тридесет седам означених прелазака. Ово стога што је првостепени суд у односу на овог окривљеног изменио опис радњи извршења кривичног дела на основу чињеничног стања утврђеног у току поступка, при чему је конкретизовао радње окривљеног, не мењајући при томе идентитет дела, па када се има у виду и да је опис дела у изреци пресуде измењен у корист окривљеног ЛЛ, при чему је првостепени суд остао у границама чињеничног основа оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, то су жалбени наводи у овом делу оцењени неоснованим.

Из истих разлога, ни жалбени наводи браниоца окривљеног АА у делу у којем се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка, које се према наводима жалбе огледају у прекорачењу оптужбе и с тим у вези истиче да је првостепени суд “скратио оптужницу” у погледу времена, места, предмета и радњи извршења кривичних дела, која су квалификована као продужено кривично дело, те на који начин је повредио идентитет оптужбе изреке пресуде, нису прихваћени као основани. Наиме, изреком побијане пресуде окривљени АА оглашен је кривим за мање радњи него што му је оптужницом стављено на терет, па када се има у виду да је првостепени суд изреку побијане пресуде и у овом делу само усагласио са чињеничним стањем утврђеним на основу изведених доказа, то по налажењу овога суда оптужба ни у овом делу није прекорачена, јер је допуна описа овог дела остала у оквирима законског обележја кривичног дела и суштине тог дела описаног у оптужници.

Ни жалбени наводи браниоца окривљеног ОО у делу у којем се истиче да је првостепени суд повредио идентитет оптужбе прекорачењем чињеничног основа оптужнице Тужилаштва за организовани криминал, произвољно одређујући конкретизацију описа кривично-правних радњи продуженог кривичног дела, које је окривљеном стављено на терет, и то у погледу времена,

места, предмета и радње извршења кривичног дела, нису могли бити прихваћени као основани, обзиром да је првостепени суд и у односу на овог окривљеног само усагласио чињенични опис у изреци пресуде са утврђеним чињеничним стањем током поступка, при чему чињеница да се у измењеној оптужници, у диспозитиву, не наводи износ од најмање 92.000 еура као новчани износ дат на име мита окривљенима АА, ВВ и ГГ, као што је наведено у изреци побијане пресуде, на страни 14, а на чему се у жалби браниоца инсистира, не представља чињеницу која би указивала на то да је у конкретном случају нарушен идентитет оптужбе, јер је првостепени суд на овај начин у изреку побијане пресуде само унео тачан износ новца који је утврђен у спроведеном поступку, те на који начин оптужба није прекорачена. Ово стога што је првостепени суд био овлашћен да учини ове измене, обзиром да је оптужбу изменио само у погледу битних чињеница везаних за начин извршења дела и улогу окривљеног, остајући при томе у границама чињеничног основа оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела давања мита из члана 368 став 1 КЗ у продуженом трајању – у вези са чланом 61 КЗ, за које дело је окривљени оглашен кривим.

Најзад, ни жалбени наводи заједничких бранилаца окривљених ИИ, РР и СС, у делу у којем се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка и с тим у вези истиче да је између измењеног оптужног акта Тужиоца за организовани криминал и првостепене пресуде у односу на ове окривљене прекорачена оптужба, не могу се прихватити као основани.

Наиме, код чињенице да се у жалби бранилаца ових окривљених не наводи у чему се прекорачење оптужнице састоји, већ се само указује на ову битну повреду одредаба кривичног поступка у односу на сву тројицу окривљених, при чему Апелациони суд у Београду налази да се првостепени суд у односу на окривљене ИИ, РР и СС кретао у границама чињеничног описа дела из оптужнице, те да неподударности између чињеничног описа дела у изреци побијане пресуде и оног датог у оптужници не мењају идентитет дела, те самим тим немају онај значај који им се у жалбама бранилаца окривљених придаје, имајући у виду да су у чињеничном опису дела у изреци измењене чињенице и околности које конкретизују кривична дела због којих су окривљени оглашени кривим, али које нису правно релевантне за измену предмета оптужбе, то по оцени овога суда не може бити говора о прекорачењу оптужбе и у односу на ову тројицу окривљених, како се то неосновано истиче у жалбама њихових бранилаца.

Прекорачење оптужнице се, према наводима жалбе браниоца окривљеног ЛЛ, огледа у чињеници да је изреком првостепене пресуде суд покушао да правно санкционише радње које су извршене на подручју где не постоји територијална надлежност домаћег правосуђа и с тим у вези истиче да опис радње везан за простор АП КиМ не може бити обухваћен изреком побијане пресуде. Међутим, ни жалбени наводи у овом делу нису могли бити прихваћени као основани, код чињенице да су у изреци првостепене пресуде, као место извршења кривичног дела, наведени царински пункт Бродарево, царински пункт Рудница, гранични прелаз Градина, царински пункт Мехов крш и гранични прелаз Вршка Чука, дакле царински пунктови на територији Републике Србије,

како је то наведено и у измењеној оптужници Тужиоца за организовани криминал, те се према томе не може говорити о постојању битних повреда одредаба кривичног поступка на које се указује наведеном жалбом.

Неосновани су и жалбени наводи бранилаца окривљених ИИ, РР, СС, АА, ЛЛ, ОО и ВВ, у делу у којем се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 10 ЗКП-а (односно из члана 438 став 2 тачка 1 новог ЗКП-а) и с тим у вези истиче да је првостепена пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати.

С тим у вези, у жалби браниоца окривљеног ОО истиче се да је бранилац окривљеног на главном претресу одржаном дана 19.01.2011. године, у завршној речи, предложио да суд на основу члана 337 став 3 у вези са чланом 233 став 4 ЗКП-а издвоји из списка доказе незаконито прибављене применом мера тајног надзора и снимања телефонских разговора из члана 232 ЗКП-а и члана 504-љ ЗКП-а, који предлог је суд одбио, те који став је директно супротан садржини Законика о кривичном поступку и Закону о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала важећих у време доношења наредби истражних судија о одређивању мера тајног надзора и снимања разговора. У истој жалби истиче се и да су се наредбе истражног судије Округног суда у Краљеву, којима су одређене мере из става 1 члана 232 ЗКП-а од 28.03.2006. године према окривљенима АА и ВВ, односиле на кривична дела која ће бити учињена у будућности (обзиром да су предмет кривичног поступка кривична дела извршена у периоду од марта месеца 2006. године до новембра 2006. године), те да се супротно наведеним наредбама, ове мере могу наредити само за кривична дела која су већ учињена, због чега се побијана пресуда заснива на доказу који је прибављен на начин који је супротан одредбама члана 233 став 4 ЗКП-а. У жалби се указује и да су наредбе и мере издате супротно судској пракси и ставу који је изражен у решењу Врховног суда Србије Кж1-1200/05 од 24.11.2005. године, те да је првостепена пресуда стога заснована на доказима који су прибављени на незаконит начин.

Слични аргументи, у вези са овом битном повредом одредаба кривичног поступка, наводе се и у жалбама бранилаца окривљених АА, ИИ, РР, СС, ВВ и ЛЛ, којима се указује да су транскрипти неовлашћено коришћени као доказ у кривичном поступку који се водио против окривљених, док се жалбом браниоца окривљеног ПП, у овом делу првостепена пресуда побија због битних повреда из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП-а и указује да је првостепени суд закључак о кривици овог окривљеног засновао искључиво на транскриптима разговора који су пресретнути и снимљени са телефона других окривљених.

У вези спорних транскрипата, у жалбама бранилаца окривљених ВВ и АА истиче се да се, сходно одредбама чланова 232 и 504-љ ЗКП-а, наредба о одређивању ових мера против одређеног лица може донети искључиво и једино на предлог надлежног јавног тужиоца, те да Округни јавни тужилац у Краљеву и Специјални тужилац за борбу против организованог криминала нису били овлашћени да предлажу доношење мера у време када су оне одређене од стране истражних судија Округног суда у Краљеву и Посебног одељења Округног суда у Београду, јер Округни јавни тужилац у Краљеву, када је ставио први

предлог за доношење наредбе под бројем Пов.бр.3/06 од 28.03.2006. године, а затим и остале предлоге, пошто није имао изворну надлежност, те није ни могао бити предлагач мера из члана 232 ЗКП-а против окривљених, нити је то могао бити Специјални тужилац за борбу против организованог криминала, имајући у виду да је Републички јавни тужилац тек решењем донетим 24.11.2006. године поверио функционалну надлежност Специјалном тужилаштву за борбу против организованог криминала, изводећи из свега наведеног закључак да су сви предлози који су поднети до 24.11.2006. године били поднети од стране неовлашћених предлагача у предкривичном поступку, уз истицање да се мере из става 1 члана 232 ЗКП-а могу наредити само за кривична дела која су већ учињена, а не и за кривична дела која ће бити учињена у будућности, док се у жалбама бранилаца окривљених ИИ, РР и СС истиче да је наредбе за примењивање мера из члана 232 став 1 ЗКП-а против окривљених донео функционално ненадлежни судија – истражни судија Окружног суда у Београду на предлог Специјалног тужилаштва као ненадлежног предлагача, јер у то време није имао ову надлежност, због чега је првостепени суд био у обавези да из списка предмета издвоји транскрипте аудио и видео записа пресретнутих телефонских и других разговора, а не да, супротно томе, на њима заснује побијану пресуду, указујући и да су се ове мере могле одређивати само у односу на дела која су већ учињена, а не и у односу на дела која нису извршена.

У жалби браниоца окривљеног ЈЛ се наводи да се мере надзора и снимања телефонских и других разговора могу наредити искључиво за кривична дела која су већ учињена, а не и за она кривична дела која ће бити учињена у будућности, како је то учинио првостепени суд, да је надлежност Специјалног тужилаштва за поступање у предмету против окривљених установљена 24.11.2006. године, те да предлози заменика Специјалног тужиоца нису ни могли бити дати пре 24.11.2006. године, уз истицање да је пре издавања спорних наредби сагласно члану 6 Закона о јавном тужилаштву Републички јавни тужилац дана 05.12.2005. године стекао основ за пензију, те да стога није ни могао пренети надлежност на Специјалног тужиоца за поступање у кривичном предмету против окривљених, указујући да се пресуда заснива на доказу на ком се није могла заснивати, обзиром да су транскрипти аудио-видео снимака телефонских комуникација окривљених морали бити издвојени из списка предмета јер су прибављени на недозвољен начин и да се у вези са тим као спорно питање поставља такозвана функционална ненадлежност истражног судије и тужиоца у време када је постојао захтев за издавање наредби за извођење мера надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација.

Жалбени наводи бранилаца окривљених у овом делу нису могли бити прихваћени као основани, јер је по налажењу овога суда првостепени суд правилно поступио када је транскрипте снимљених телефонских разговора и видео записа оптичких снимања окривљених, по наредбама истражног судије Окружног суда у Краљеву и истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду, у побијаној пресуди користио као доказ, сходно одредбама члана 504 Законика о кривичном поступку, при чему је правилно закључио да су транскрипти прибављени у складу са одредбама чланова 232 и 504 Законика о кривичном поступку, те за овакав свој став изнео на странама 331 и 332 побијане пресуде јасне разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне.

Наиме, када се има у виду чињеница да су телефонски разговори окривљених првобитно снимани на основу наредбе истражног судије Окружног суда у Краљеву, која је донета на основу одредбе члана 232 Законика о кривичном поступку, јер се радило о кривичним делима за која је законом прописана могућност да се доносе наредбе о снимању телефонских разговора, након чега су разговори снимани по наредби истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду, које су донете на основу одредбе члана 504-љ Законика о кривичном поступку, обзиром да су постојали основи сумње да је учињено кривично дело из члана 504-а Законика о кривичном поступку. Како је одредбом члана 504-е прописано да истражни судија може наредити надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања лица за која постоје основи сумње да су учинили кривично дело из члана 504-а Законика о кривичном поступку, уколико се на други начин не могу прикупити докази за кривично гоњење или би њихово прикупљање било знатно отежано, и то на писмени образложени предлог јавног тужиоца (дакле у поступцима за кривична дела организованог криминала, корупције и друга изузетно тешка дела), имајући у виду и да је одредбом члана 504-е став 2 Законика о кривичном поступку прописано да се мере из става 1 тог члана изузетно могу одредити ако постоје основи сумње да се припрема неко од кривичних дела из члана 504-а Законика о кривичном поступку, то је очигледно да су наредбе за снимање телефонских разговора и видео записи оптичких снимања окривљених по наредбама истражног судије Окружног суда у Краљеву и истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду, као и сачињавање транскрипата на основу ових записа, прибављени у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, те су самим тим могли бити изведени као доказ у току кривичног поступка. Стога је правилан закључак првостепеног суда да, поред осталих доказа, и на овим транскриптима може засновати своју одлуку, ценећи при томе посебно чињеницу да су окривљени у својим одбранама потврдили аутентичност телефонских разговора, док су жалбени наводи бранилаца окривљених, у делу у којем се истиче да су транскрипти телефонских разговора окривљених и видео записи оптичких снимања морали бити издвојени из списка, јер су наводно прибављени супротно одредбама Законика о кривичном поступку, оцењени неоснованим.

Ово посебно када се има у виду да транскрипти снимљених телефонских разговора и видео записи оптичких снимања окривљених не представљају једини доказ на коме је заснована првостепена пресуда, те код чињенице да су наредбе истражног судије Окружног суда у Краљеву и истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду за снимање телефонских разговора и сачињавање видео записа оптичких снимања окривљених предузете у складу са одредбама Законика о кривичном поступку који је важио у време извршења кривичних дела, због којих су окривљени оглашени кривим.

Наиме, одредбама члана 232 Законика о кривичном поступку, који је важио у време извршења кривичног дела, прописано је да истражни судија, на писмени и образложени предлог државног тужиоца, може наредити надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација других техничким средствима и оптичка снимања лица за која постоје основи сумње да су сама или са другим извршила кривична дела са елементима организованог

криминала, давања и примања мита, изнуде и отмице, те да мере из става 1 тог члана одређује истражни судија образложеном наредбом, па како се сходно одредби члана 604 новог Законика о кривичном поступку законитост радњи предузетих пре почетка примене тог законика оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку који су важили у време извршења предметних дела, имајући у виду и да према новом Законнику о кривичном поступку ова повреда представља релативно битну повреду одредаба кривичног поступка, то су жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се указује да су наведени транскрипти морали бити издвојени из списка предмета и да је првостепена пресуда заснована на доказу на ком се не може заснивати, оцењени неоснованим.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног ЈЛ у делу у којем се истиче да је пре издавања спорних наредби Републички јавни тужилац стекао основ за пензију и да самим тим није могао пренети надлежност на Специјалног тужиоца, а он на своје заменика, имајући у виду чињеницу да Републички јавни тужилац у време издавања наредби није био разрешен, те да је своју функцију и поред тога што је стекао основ за пензију, обављао до доношења одлуке о разрешењу. Стога су напред изнети жалбени наводи, по оцени овога суда, неосновани и без утицаја на другачију одлуку.

У жалби браниоца окривљеног ОО, у вези са постојањем битних повреда одредба кривичног поступка, указује се да је првостепени суд учинио повреду одредбе члана 361 став 1 Законика о кривичном поступку, којом се предвиђа да писмено израђена пресуда мора потпуно да одговара пресуди која је објављена, а обзиром да на транскрипту записника о објављивању пресуде од 29.03.2011. године не постоји изворник пресуде, што је обавезно на основу члана 357 став 2 Законика о кривичном поступку. Међутим, жалбени наводи ни у овом делу не могу се прихватити као основани, обзиром да је увидом у списе предмета утврђено да постоји изворник првостепене пресуде, који је сагласан изреци првостепене пресуде, при чему је из списка предмета видљиво – из транскрипата аудио записа са објављивања пресуде дана 29.03.2011. године, да је председник већа, након констатације да су на објављивање пресуде приступили заменик Тужиоца за организовани криминал, сви окривљени осим окривљених према којима је донето решење о суђењу у одсуству, те ко је од бранилаца присутан - прочитао пресуду, дакле изворник првостепене пресуде, а затиом је изнео разлоге за своју одлуку. При томе, чињеница да изворник не представља саставни део транскрипата, није од утицаја, обзиром да првостепени суд није ни био у обавези да у транскрипте са објављивања пресуде унесе садржај изворника, јер изворник већ постоји у списима предмета, већ је било довољно да се приликом објављивања пресуде изворник прочита и ово констатује, што је првостепени суд и учинио.

Жалбама бранилаца свих окривљених, осим жалбама браниоца окривљених ББ и ЕЕ, те окривљеног ББ лично, првостепена пресуда побија се због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП (односно из члана 438 став 1 тачка 11, те повреда из члана 438 став 2 тачка 2 новог Законика о кривичном поступку) и с тим у вези истиче да је изрека побијане пресуде нејасна и неразумљива, противречна сама себи и изнетим разлозима, да не садржи разлоге о одлучним чињеницама, те да су разлози који

су изнети у побијаној пресуди нејасни и у знатној мери противречни, док о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Супротно овим жалбеним наводима, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење налази да је изрека побијане пресуде у потпуности јасна и разумљива, да је сагласна разлозима изнетим у образложењу побијане пресуде, као и садржини изведених доказа у току поступка, при чему су у побијаној пресуди изнети јасни и логични разлози због чега суд налази да се у радњама окривљених стичу управо елементи кривичних дела због којих су оглашени кривим, те разлози о кривици сваког од окривљених понаособ, које и овај суд у свему прихвата као правилне.

С тим у вези, жалбом браниоца окривљеног АА, првостепена пресуда се побија због напред наведених битних повреда одредаба кривичног поступка и истиче да се ове повреде огледају у неразумљивости изреке пресуде у погледу става I, који се односи на кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ, истичући да у измењеној оптужници Тужилац за организовани криминал за ово кривично дело није прецизно одредио време наводног извршења кривичног дела, те да је првостепени суд у изреци изоставио период од два месеца и 15 дана, који је наведен у измењеној оптужници и произвољно навео као време извршења овог кривичног дела средину марта 2006. године. У истој жалби истиче се да је у измењеној оптужници, као место извршења наводног кривичног дела злочиначког удруживања, наведено потпуно неосновано и произвољно да је наводно организована криминална група деловала у међународним размерама, третирајући Аутономну покрајину Косово и Метохију као посебно међународни признати ентитет, што је првостепени суд у ставу I изреке оправдано изоставио али је као место извршења наводног кривичног дела произвољно навео територију Републике Србије, те да је нетачан и произвољан навод изнет у изреци и образложењу побијане пресуде – да је окривљени АА организатор организоване криминалне групе, обзиром да није имао никаква наредбодавна овлашћења над окривљенима ГГ и ДД, те да стога у радњама окривљеног нема елемената бића кривичног дела злочиначког удруживања из члана 346 став 1 КЗ, за које је оглашен кривим ставом I изреке првостепене пресуде, а обзиром да у изреци окривљени АА егзистира потпуно самостално, без окривљених ВВ, ГГ и ДД, наводних припадника криминалне групе. Такође, у жалби се истиче да у побијаној пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама елемента бића кривичног дела злочиначког удруживања, односно када, где и кога је наводно организовао окривљени АА као криминалну групу, те како је конкретно функционисала ова криминална група, а с тим у вези указује да се у конкретном случају ради о привидном реалном стицају кривичних дела, обзиром да је кривично дело примања мита из члана 367 став 1 КЗ конзумирало радње описа кривичног дела злочиначког удруживања из члана 346 став 1 КЗ.

И жалбом браниоца окривљеног ВВ указује се на постојање противречности изреке и разлога изнетих у образложењу побијане пресуде и с тим у вези истиче да првостепени суд окривљене које терети за кривично дело примања мита третира и као припаднике организоване криминалне групе, иако у

оптужници то није наведено и ничим није потврђено, те да поступајући на овај начин првостепени суд није на несумњив начин утврдио одлучне чињенице.

Међутим, жалбени наводи у овом делу нису могли бити прихваћени као основани.

Наиме, првостепени суд је у изреци побијане пресуде, на страни шест, јасно навео у ком периоду и на који начин је окривљени АА, као царински службеник Управе царина Републике Србије, обављајући фактички послове координатора за сузбијање кријумчарења за територију Царинарнице Краљево – Царинских испостава Краљево, Ниш, Пирот и Димитровград, организовао криминалну групу чији су припадници постали окривљени ВВ, ГГ и ДД, царински службеници Управе царина Републике Србије, са циљем да у дужем временском периоду врше кривична дела примања мита из члана 361 став 1 КЗ ради стицања добити, у којој је сваки члан имао унапред одређен задатак и улогу, те чија се делатност заснивала на примени интерне контроле и дисциплине чланова, а за свој овакав став је изнео јасне и логичне разлоге у образложењу побијане пресуде, и то на странама 281, 324 и 325, које и овај суд у свему прихвата као правилне. При томе првостепени суд је правилно поступио када је само окривљеног АА огласио кривим за ово кривично дело, јер је у односу на окривљене ВВ, ГГ и ДД на основу одредбе члана 354 тачка 3 Законика о кривичном поступку одбио оптужбу за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ, због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, о чему је такође изнео јасне и непротивречне разлоге на страни 332 и 333 побијане пресуде, па како се одбијањем оптужбе из наведених разлога у односу на остале окривљене не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да су наведени окривљени кривично-правне радње за које су оглашени кривим учинили као припадници организоване криминалне групе, то су жалбени наводи бранилаца окривљених у овом делу оцењени неоснованим.

Наиме, првостепени суд је у току поступка, на основу свих изведених доказа, на несумњив начин утврдио да је управо окривљени АА организовао криминалну групу чији су припадници постали окривљени ВВ, ГГ и ДД, а која група је деловала у периоду од средине марта месеца 2006. године до краја новембра месеца 2006. године, са циљем да врше кривична дела примања мита ради стицања добити, при чему су имали свако од њих унапред одређени задатак и улогу и чија се делатност заснивала на примени интерне контроле и дисциплине чланова, те у изреци побијане пресуде јасно определио улогу и задатак сваког од окривљених у вези са кривичним делима примања мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању у вези са чланом 61 КЗ, за која су окривљени оглашени кривим ставом I-II изреке побијане пресуде, те за свој закључак због чега налази да су окривљени АА као организатор, а окривљени ВВ, ГГ и ДД, поступали као припадници организоване криминалне групе, изнео јасне и логичне разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне.

С тим у вези, нужно је указати да према одредбама Законика о кривичном поступку који је важио у време доношења првостепене пресуде, организована криминална група, сходно одредби члана 404а став 4 ЗКП, подразумева групу од три или више лица, која постоји одређено време и делује споразумно у циљу вршења једног или више кривичних дела за које је прописана казна затвора од

четири године и тежа казна, а ради стицања финансијске или друге користи, па када се има у виду чињеница да се у конкретном случају ради о групи од четири лица (дакле, више од три лица), која је постојала одређено време и у којој су сваки од окривљених понаособ имали одређене задатке и улоге, то су жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се побија правилност закључка првостепеног суда да су окривљени АА као организатор, а окривљени ВВ, ГГ и ДД кривична дела извршили као припадници организоване криминалне групе, оцењени неоснованим.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног АА, којима се указује да првостепени суд овог окривљеног није могао да огласи кривим и за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ и за кривично дело примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању, те којима се истиче да се у конкретном случају ради о привидном реалном стицају наведених кривичних дела и да је кривично дело примање мита конзумирало радње описа кривичног дела злочиначког удруживања. Наиме, одредбом члана 504-а став 1 Законика о кривичном поступку, који је био на снази у време извршења наведених кривичних дела, прописано је да одредбе те главе Законика садрже поједина посебна правила поступка за кривично дело организованог криминала, корупције и друга изузетно тешка кривична дела, а ставом 5 истог члана да у кривично дело корупције из става 1 тог члана, иако нису резултат деловања организоване криминалне групе, спадају кривична дела: злоупотреба службеног положаја (члан 359 КЗ), трговина утицајем (члан 366 КЗ), примање мита (члан 367 КЗ) и давање мита (члан 368 КЗ).

Имајући у виду цитирану законску одредбу, којом је јасно прописано да кривично дело примање мита из члана 367 КЗ спада у посебно кривично дело, чак и у ситуацији да није резултат деловања организоване криминалне групе, то јасно произлази да радње кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ и радње кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању, за које је окривљени АА оглашен кривим, представљају посебне радње извршења кривичних дела, из којих разлога се жалбени наводи браниоца окривљеног АА у овом делу не могу прихватити као основани.

Неосновано се истом жалбом првостепена пресуда побија и због битних повреда одредаба кривичног поступка и с тим у вези указује да време и место извршења кривичног дела злочиначког удруживања није прецизно одређено, нити место извршења овог кривичног дела. Ово стога што је првостепени суд у изреци побијане пресуде, сходно утврђеном чињеничном стању у току поступка, јасно определио време извршења овог кривичног дела, наводећи да је окривљени АА од средине марта месеца 2006. године до краја новембра месеца 2006. године, на територији Републике Србије, организовао криминалну групу чији су припадници постали окривљени ВВ, ГГ и ДД, са циљем да у дужем временском периоду врше кривична дела примања мита из члана 367 став 1 КЗ, те је и време и место извршења овог кривичног дела, по оцени овога суда, у довољној мери одредио.

У вези са битним повредама одредаба кривичног поступка, у жалби бранилаца окривљеног ИИ истиче се да је на главном претресу одржаном дана 13.09.2010. године првостепени суд донео решење о раздвајању кривичног

поступка према окривљеном ИИ због продуженог кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ, продуженог кривичног дела кријумчарење из члана 230 став 2 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ и кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 3 и 1 у вези са чланом 34 КЗ, те да се Посебно одељење Вишег суда у Београду огласило функционално ненадлежним за поступање у кривичном предмету против окривљеног због ових кривичних дела, а по оптужници Специјалног тужилаштва у Београду Кт.С.бр.18/06 од 28.05.2007. године, да овај поступак, који је у односу на окривљеног ИИ раздвојен, никада није поново спојен са предметом К-По1.бр.88/10, у ком је против окривљеног донета одлука и којом је оглашен кривим због извршења кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ, те да је нејасно по ком основу је вођен поступак против овог окривљеног и против њега донета пресуда у односу на ово кривично дело, указујући да је на овај начин првостепени суд учинио битне повреде одредаба кривичног поступка.

Међутим, жалбени наводи у овом делу не могу се прихватити као основани. Ово стога што је из списка предмета – из оптужнице Специјалног тужилаштва тадашњег Округног јавног тужилаштва у Београду Кт.С.бр.18/06 од 28.05.2007. године видљиво да је окривљеном ИИ стављено на терет извршење једног продуженог кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, описаног под тачком П/3 оптужнице, продуженог кривичног дела кријумчарење из члана 230 став 2 и 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ описаног под тачкама П/3 и П/7, те кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 4 у вези ставова 3 и 1 КЗ у вези са чланом 34 КЗ описаног под тачком П/7 оптужнице, те да је решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1.бр.88/2010 од 23.09.2010. године у односу на окривљеног ИИ раздвојен поступак само за кривична дела која се односе на тачку 7 става II оптужнице, док поступак у односу на продужено кривично дело давање мита из члана 368 став 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, описано под тачком П/3 није раздвојен. Увидом у оптужницу, односно у опис наведеног кривичног дела, овај суд је утврдио да се ради о истом чињеничном опису, односно о истом кривичном делу због којег је окривљени ИИ и оглашен кривим првостепеном пресудом, па како, дакле, у односу на ове радње, за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, поступак и није био раздвојен, то су жалбени наводи којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка у овом делу, оцењени неоснованим.

Осталим жалбеним наводима бранилаца окривљених указује се на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП (односно из члана 438 став 1 тачка 11 и 438 став 2 тачка 2 новог Законика о кривичном поступку).

С тим у вези, у жалби браниоца окривљеног АА истиче се да у односу на кривично-правне радње окривљеног, које су описане у тачки 5 став I-II изреке побијане пресуде постоји неразумљивост и противречност, те да првостепени суд није утврдио одлучне чињенице које се у конкретном случају односе на износ новца који је окривљени ЈЛ предао окривљенима АА и ГГ, док је у односу на тачку 6 става I-II изреке првостепена пресуда неразумљива и противречна самој себи, такође у вези са утврђеним износом новца од најмање 8.000 еура, који су према изреци побијане пресуде окривљени АА, ВВ и ГГ

добили од окривљеног ОО, да је и у односу на тачку 7 става I-II изреке побијане пресуде изрека пресуде противречна разлозима изнетим у образложењу у вези износа новца који је првостепени суд навео у овој тачки изреке, те указује да првостепени суд није на несумњив начин утврдио релевантне чињенице у вези са кривичним делима описаним под тачкама 3 до 9 става I-II изреке побијане пресуде, на који начин је прекршено правило *in dubio pro geo*.

И у жалби браниоца окривљеног ЈЈ указује се на неразумљивост и противречност изреке побијане пресуде самој себи и образложењу пресуде и с тим у вези указује да се радње извршења кривичног дела у односу на окривљеног ЈЈ и остале окривљене састоји у збирном опису радње, због чега се из описа радњи не може видети на који начин су окривљени омогућили и на који начин се неовлашћено поступало царинском робом, те да није наведено конкретно које радње су окривљени били у обавези са предузму, односно у чему се састоји неизвршење службене радње коју су окривљени морали извршити, нити је јасно на који начин је суд утврдио износ од најмање 71.600 еура, како је то наведено у ставу I-II тачка 5 изреке побијане пресуде. У истој жалби указује се и да првостепена пресуда не садржи образложење одлучних чињеница ко је у конкретној ситуацији коме дао новац, којим поводом и у ком новчаном износу, на који начин су учињене битне повреде одредаба кривичног поступка.

У жалби бранилаца окривљених ИИ, РР и СС указује се да је изрека побијане пресуде нејасна и неразумљива, противречна самој себи и датим разлозима, те да у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама, при чему су изнети разлози нејасни и у знатној мери противречни, те да о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, а с тим у вези истиче да је опис кривичних дела за која су окривљени оглашени кривим нејасни, да у односу на окривљеног РР у изреци није конкретизовано време и превозно средство којим је организовао прелазак нафте и нафтних деривата и других производа ближе наведених у тачки 8 става I-II изреке, те да није јасно на основу којих доказа је првостепени суд закључио да је окривљени РР окривљенима АА, ВВ и ГГ предао новац у износу од најмање 30.450 еура, а у односу на окривљеног СС, за ког је наведено да је организовао 43 пута прелазак робе преко административне линије са АП КиМ, у изреци није наведено време када су ти превози обављени, превозно средство којим је то учињено, нити количина превезене робе, што све према наводима жалбе бранилаца окривљених, изреку побијане пресуде чини неразумљивом. У истој жалби наводи се и да није јасно на основу којих доказа је првостепени суд утврдио да је окривљени СС окривљенима АА, ВВ и ГГ у континуитету дао поклон у новцу у износу од укупно 21.500 еура, који су они међусобно поделили, а с тим у вези и да првостепени суд у изреци побијане пресуде није навео време и место када је окривљеном СС омогућен прелаз робе преко административног пункта, нити је наведено време и место на коме су окривљени АА, ВВ и ГГ делили новац, док у образложењу пресуде није наведено којим превозним средствима је роба описана у изреци побијане пресуде транспортована преко административне линије Брњачки мост.

Слични жалбени наводи истичу се и у жалби браниоца окривљеног ЗЗ, у којој се указује да у изреци првостепене пресуде нису наведене службене радње

које су, при надлежности царинске службе, морали да извршавају цариници према роби коју је предузеће окривљеног ЗЗ – "АА" продавало на делу територије Републике Србије на АП КиМ, те да из изреке није сасвим јасно да ли се окривљеном ставља на терет да је неовлашћено извозио на територију АП КиМ вредносне ваучаре за мобилне телефоне или их је враћао на територију уже Србије, нити је образложено како је у једној држави, унутар њених граница, морала да се плаћа царина, те да одлучне чињенице у конкретном случају првостепени суд није утврдио, имајући у виду протокол о размени информација који је закључен 2005. године између УНМИК администрације Управе царине и ПУ Републике Србије, указујући да првостепени суд у конкретном случају није утврдио одлучне чињенице и то да ли је радња „праћења“ робе домаћег порекла – ваучера мреже 063 и 064, предвиђена као службена радња коју су овлашћени да предузимају радници Управе царина, те да ли је Законом о пратећим прописима предвиђено да радници Управе царина Републике Србије имају обавезу да обавештавају органе непризнате Републике Косово о кретању роба произведених на територији Републике Србије.

Према жалбеним наводима браниоца окривљеног КК, наведена битна повреда одредаба кривичног поступка састоји се у томе што је изрека побијане пресуде у односу на наведеног окривљеног противречна разлозима пресуде, обзиром да у диспозитиву побијане пресуде није описан вољни елемент – да је окривљени наступао у стању свести да подмити царинске службенике, а с тим у вези истиче да окривљени КК царинским службеницима није предавао новац како би их подмитио, већ да би убрзао прелазак камиона са робом преко административне границе, јер су у то време постојале необично велике гужве, за које су камиони и по неколико дана стајали пред административним прелазом да би наставили пут ка територији АП КиМ.

Жалбом браниоца окривљеног ЖЖ, првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка које се, према наводима жалбе, састоје у томе што је изрека пресуде противречна самој себи, јер је уводни део изреке – преамбула, противречна опису чињеничног стања у тачки I-II/7 који се односи на окривљеног ЖЖ, те да се из изреке не види да ли је окривљени ЖЖ, као службено лице, захтевао поклон пре или после извршене службене радње, што је од значаја за правну квалификацију, односно да нема разлога о одлучним чињеницама у конкретном случају у вези са тим да ли је окривљени као службено лице – цариник извршио или није извршио службену радњу коју је био дужан да изврши, нити је утврдио да ли је окривљени заиста примио новац од окривљеног ПП, а с тим у вези указује на нејасност описа кривичног дела због којег је окривљени оглашен кривим.

И у жалби браниоца окривљеног ЛЛ указује се да првостепени суд није изнео јасно образложење у вези са одлучним чињеницама, а посебно у делу који се односи на послове царинског надзора и обавезе окривљених АА, ВВ и ГГ у вези са тим, те обавештавању о иступима камиона, и то УНМИК администрације на пункту, те вршење прегледа возила са ТИР ознакама, као и да није изнето образложење у вези са психичким односом окривљених у односу на кривична дела за која су оглашени кривим, имајући у виду да је окривљени ЛЛ заједно са осталим окривљенима наведеним у тачки 5 изреке пресуде „правно третиран“ као извршилац кривичног дела давања мита у продуженом трајању.

Такође, у жалби браниоца окривљеног ОО указује се на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка и с тим у вези истиче да је изрека побијане пресуде противречна самој себи и разлозима пресуде, јер је првостепени суд на страни 14 став 4 навео да је окривљени ОО окривљенима АА, ВВ и ГГ од почетка 2006. године до краја новембра 2006. године у више наврата давао новац у укупном износу од најмање 92.000 еура, док се у побијаној пресуди на страни 315 наводи износ од 96.000 еура, те да се у изреци пресуде на страни 13 наводи да је окривљени ОО давао поклон у новцу и другу корист окривљенима АА, ВВ и ГГ, док се на страни 14 не наводи да је било када окривљенима ГГ и ВВ предао било коју конкретну суму новца, на који начин је изреку побијане пресуде учинио противречном самој себи. У истој жалби истиче се да побијана пресуда не садржи ни разлоге о одлучним чињеницама, обзиром да у пресуди није наведена индивидуализована оцена виности окривљеног ОО, односно његов психички однос према радњама које је према изреци првостепене пресуде извршио.

У жалбама бранилаца окривљених ПП и ЉЉ такође се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка и с тим у вези истиче да је изрека побијане пресуде неразумљива и противречна самој себи и разлозима пресуде, те да у образложењу нису наведени разлози о појединим одлучним чињеницама, а с тим у вези указује и да у побијаној пресуди недостају разлози о одлучним чињеницама који се односе на новчане износе одређене у изреци побијане пресуде, односно на основу којих доказа је првостепени суд утврдио да је окривљени ПП дана 29.09.2006. године окривљеном АА дао 1.500 еура, дана 19.10.2006. године окривљеном ГГ 2.000 еура, а 01.11.2006. године окривљеном АА 1.100 еура, односно како је у односу на окривљеног ЉЉ утврђен износ од најмање 71.600 еура, обзиром на износе по свакој појединој тури, а које је наводно окривљени ЉЉ у више наврата заједно са окривљенима ЛЛ, ММ и ЊЊ дао окривљеном АА, који је овај новац поделио са окривљенима ВВ и ГГ.

Жалбом браниоца окривљеног ЋЋ, првостепена пресуда побија се из истог разлога и наводи да у односу на окривљеног ЋЋ у побијаној пресуди није назначено ни време, ни начин, ни место, а ни сума новца коју је наводно примио од окривљеног ОО, а с тим у вези истиче и да су разлози и чињенице које суд наводи у првостепеној пресуди противречни, те да нема ниједног доказа који указује да је окривљени ЋЋ извршио предметно кривично дело, док се у жалби браниоца окривљеног ММ указује на исте битне повреде одредаба кривичног поступка и истиче да се из изреке побијане пресуде не види на који начин су окривљени ЛЛ, ММ, ЉЉ и ЊЊ организовали прелазак разне врсте робе преко административне линије у име стварних власника робе, те да у опису радњи извршења кривичних дела у изреци побијане пресуде није наведено на који начин су окривљени избегли мере царинске контроле и надзора. У жалби браниоца окривљеног ГГ се с тим у вези истиче да првостепени суд у изреци побијане пресуде није описао службене радње које су царински службеници пропустили да изврше, а посебно окривљени ГГ, те да се из изреке не може закључити нити које је радње окривљени пропустио да учини, а што је био у обавези, нити на који начин је учествовао у инкриминисаним радњама, при чему се указује и да првостепени суд у побијаној пресуди није на несумњив начин

утврдио тачан износ новца који је окривљени примио ради пропуштања ових службених радњи.

Најзад, у вези са битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП, у жалби браниоца окривљеног ВВ истиче се да је изрека побијане пресуде противречна разлозима пресуде, те да су разлози о одлучним чињеницама потпуно нејасни и у знатној мери противречни, обзиром да је у односу на окривљеног ВВ одбијена оптужба за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ на основу одредбе члана 354 став 3 ЗКП, те да супротно овом делу изреке, у образложењу пресуде, првостепени суд окривљеног ВВ третира као припадника криминалне групе, те да одлучне чињенице које се односе на кривицу овог окривљеног нису у довољној мери утврђене.

Супротно изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је, по налажењу овога суда, на несумњив начин утврдио како износе новца које су окривљени АА, ВВ, ГГ, ДД и ЖЖ, царински службеници Управе царина Републике Србије захтевали и примали на име поклона, како у оквиру својих службених овлашћења не би извршили службене радње које су морали извршити, односно како не би предузели мере царинског надзора и контроле за спречавање неовлашћеног поступања са царинском робом, те јасно определио радње којима су ови окривљени омогућили окривљенима ББ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЊЊ, ОО, ПП, РР и СС неовлашћено поступање са царинском робом, а који су им заузврат учинили поклон у новцу и обећање истих. Такође, првостепени суд је јасно определио радње окривљених ОО и ТТ, те на који начин су посредовали при подмићивању окривљеног АА да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службене радње које је морао извршити – да не предузме мере царинског надзора и контроле за спречавање неовлашћеног поступања са царинском робом, као и радње којима је окривљени ЕЕ, као царински службеник Управе царина Републике Србије, искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења, прибавио противправну имовинску корист себи и окривљеном ЂЂ, такође царинском службенику, који га је са умишљајем подстакао на извршење кривичног дела, при чему је у образложењу побијане пресуде у вези са свим одлучним чињеницама изнео јасне разлоге, а посебно због чега није прихватио као истините одбране окривљених у делу у којем негирају извршење предметних кривичних дела, те разлоге који се односе на кривицу сваког од окривљених, и то на странама 281 – 326 побијане пресуде, које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне.

Како је, дакле, супротно изнетим жалбеним наводима, изрека побијане пресуде у потпуности јасна и разумљива, те у сагласности са свим доказима изведеним у току поступка, при чему је првостепени суд и у образложењу побијане пресуде изнео јасне и логичне разлоге због чега налази да су окривљени извршили управо радње за које су оглашени кривим, као и на основу којих доказа је утврдио како начин на који су извршили предметна кривична дела, тако и износе који су давани односно примани на име мита, износећи при томе јасне разлоге о кривици сваког од окривљених, при чему је у довољној мери одредио како време, тако и место извршења предметних кривичних дела, те су жалбени наводи бранилаца окривљених у овом делу оцењени неоснованим.

Жалбама бранилаца окривљених ЊЊ, ДД, ГГ, ББ и ЈЈ, првостепена пресуда побија се због битних повреда одредаба кривичног поступка и с тим у вези истиче да је изрека побијане пресуде нејасна и неразумљива, те противречна самој себи и стању у списима, да не садржи разлоге о одлучним чињеницама, те да постоји знатна противречност о одлучним чињеницама о садржини записника и исправа и самих тих записника и исправа, међутим, како се у жалби браниоца окривљеног ББ с тим у вези указује на погрешну оцену доказа и инсистира да је инкриминисано понашање окривљеног било изнуђено од стране окривљених АА, ВВ и ГГ, док се у осталим жалбама не наводи у чему се ове битне повреде састоје, а из образложења жалби произлази да се њима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, то је првостепена пресуда у односу на ове окривљене у том смислу и испитана.

Жалбама бранилаца окривљених ЋЋ и ПП првостепена пресуда побија се због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 2 ЗКП (што би евентуално могло представљати повреду из члана 438 став 2 тачка 3 новог ЗКП) која се према наводима жалби састоји у томе што је право окривљених на одбрану у току поступка повређено. У жалби браниоца окривљеног ЋЋ истиче се да је окривљени тек приликом објављивања пресуде сазнао за које радње и за које дело је оглашен кривим, а у жалби браниоца окривљеног ПП – да није саслушан у преткривичном и истражном поступку, већ тек у завршној фази, на главном претресу, те му није омогућено да се изјасни о свим доказима који су изведени пре његовог изручења Републици Србији.

Међутим, ни жалбени наводи у овом делу нису могли бити прихваћени као основани, код чињенице, да су окривљени, према стању у списима, на главном претресу упознати са наводима оптужнице и за која кривична дела се терете, те саслушани у свему са одредбама Законика о кривичном поступку, па када се има у виду да је првостепени суд приликом објављивања првостепене пресуде у односу на ЋЋ изнео јасне разлоге због чега налази да се у његовим радњама стичу сви битни елементи кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у подстрекавању – у вези са чланом 34 КЗ у продуженом трајању у вези са чланом 61 КЗ а у образложењу побијане пресуде изнео и разлоге због чега није прихватио став јавне тужбе да се у његовим радњама стичу сви битни елементи кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању, у вези са чланом 61 КЗ, то су жалбени наводи бранилаца ових окривљених у овом делу оцењени неоснованим.

Ни жалбени наводи бранилаца осталих окривљених, којима се указује да у конкретном случају на страни окривљених ЋЋ, ВВ и ГГ није постојала обавеза пријављивања односно обавештавања царинске службе УНМИК-а администрације о преласку робе са територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ, нису могли бити прихваћени као основани, обзиром да је првостепени суд у побијаној пресуди изнео о свему јасне и логичне разлоге због чега и на основу којих доказа је на несумњив начин утврдио да су наведени окривљени, између осталог, примали мито како не би обавештавали Царинску службу УНМИК администрацију о преласку предметне робе, а како се осталим окривљеним, наведеним под тачкама 2, 4, 5, 6, 8 и 9 става I-II изреке не би

створила обавеза плаћања царинских и других дажбина на подручју АП КиМ.

Наиме, наведени окривљени, као царински службеници Управе царина РС, били су у обавези да обавештавају царинску службу УНМИК администрације о преласку камиона са предметном робом са територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ, те су били дужни да о сваком иступу камиона са територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ обавесте Царинску службу УНМИК администрације, а што су пропустили да учине. Ова чињеница јасно произлази из наредбе Министарства финансија-Управе царина-Царинарнице Краљево од 28.11.2005.године, којом су били обавезани сви шефови организационих јединица-царинских пунктова, царинских испостава и граничних прелаза, да од 29.11.2005.године од 00,00 часова обавесте координатора за сузбијање кријумчарења у Царинарници Краљево, СС1 о приспећу пошиљке и робе широке потрошње пореклом из Бугарске и Турске ради поступања по наредби V дирекције од 18.11.2005.године Царинарнице Димитровград, при чему је у наредби било наведено да се непридржавање ове наредбе сматра тежом повредом радне обавезе. Осим тога, из скениране фотографије обе наредбе, првостепени суд је утврдио и да је током 2006.године име СС1 прекрижено, те да је додато име окривљеног АА као лице које треба звати у наведеним случајевима, а у случају потребе уместо окривљеног АА требало је звати окривљеног ГГ или ВВ, са знаком да је било обавезно звати ове окривљене за лекове и козметику, као и уколико се појаве допуне и нафтни деривати, док из дописа Министарства финансија-Управа царине Србије - Одсек за сузбијање кријумчарења од 18.11.2005.године, првостепени суд утврдио да је у то време координатор одељења за сузбијање кријумчарења СС2 донео наредбу којом се одсецима за сузбијање кријумчарења при царинарницама Ниш, Димитровград и Краљево наређује да су у обавези да детаљно прегледају камионе који превозе збирну робу, било да су по ТИР карнетом или националним документом, а долазе из Турске односно Бугарске, те да су по овој наредби шефови одсека били дужни да прате њихова појављивања у матичним царинарницама и да организују спровођење предметне наредбе, те да је непоштовање ове наредбе представљало тежу повреду радне дужности.

Такође, првостепени суд је службене белешке сачињене дана 26.04.2006.године од стране Одељења за сузбијање кријумчарења, а која се налазила на хард-диску лап-топа који је привремено одузет од окривљеног ГГ, утврдио да је од стране Одсека за сузбијање кријумчарења вршена пратња робе до УНМИК царине на страни Косова и Метохије под одређеним документима, те да су приликом предаје робе и докумената УНМИК царини документа уредно копирана и оверена од стране ове царине, док је из извештаја Министарства финансија од 24.05.2006.године утврђено да су царински службеници били овлашћени у улазним ЦИ Царинарнице Ниш и Димитровград да обавештавају координатора Одељења за сузбијање кријумчарења-окривљеног АА о транспортним средствима под ТИР карнетом који захтевају одобрење за царинско поступање-спољни транзит, а која су натоварена обућом, збирним пошиљкама текстилне робе, те робом чија висина царинског дуга прелази 50.000 УСД, док је из записника са радног састанка одржаног између Министарства финансија-Управа царина-Одељења за сузбијање кријумчарења Одсека Краљево и представника УНМИК-а администрације од 27.03.2006.године, утврдио да је дана 23.03.2006.године на овом састанку, ком су присуствовали заменик

директора Одељења за сузбијање кријумчарења, шеф административног прелаза и заменик директора УНМИК царине, те окривљени АА и ГГ испред Управе царина Београд, предложено да се за акцизну, комерцијалну и робу високе вредности врше пратње и примопредаја у међузонама, те да је на радном састанку који је одржан 06.04.2006.године, према записнику који постоји о овом састанку, утврђено да је дана 05.04.2006.године у Новом Пазару одржан састанак представника УНМИК администрације са представницима Управе царина Београд, ком су присуствовали окривљени окривљени АА и ГГ, шеф СИ Митровица обавестио присутне да је после првог састанка дао инструкције радницима УНМИК царине о обавези пријема робе коју колеге са српске царине допрате кроз међузону, при чему је истовремено изнет проблем у вези са допунама за мобилне телефоне који иступају из Србије али се не пријављују код УНМИК царине.

Код овако изведених доказа, то је очигледно да је постојала обавеза пратње и примопредаје робе која се преко Србије испоручује на територији АП КиМ, како то правилно закључује и првостепени суд, а из којих разлога су жалбени наводи бранилаца којима се побија обавеза окривљених у овом смислу и истиче да у конкретном случају није постојала никаква обавеза да се роба допрати до представника УНМИК царине, оцењени неосновани.

Неосновано се жалбама бранилаца свих окривљених првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања јер је првостепени суд, по налажењу овог суда, чињенично стање у свему потпуно и правилно утврдио, те правилном оценом свих изведених доказа на главном претресу, правилно закључио да су окривљени извршили кривично-правне радње управо онако како је то описано у изреци првостепене пресуде.

Жалбом браниоца окривљеног АА побија се првостепеном пресудом утврђено чињенично стање у односу на кривично дело описано у ставу I изреке побијане пресуде и оспорава закључак првостепеног суда да је окривљени организовао у временском периоду наведеном у побијаној пресуди криминалну групу чији су припадници постали окривљени ВВ, ГГ и ДД - царински службеници Управе царина Републике Србије. Међутим, жалбени наводи у овом делу не могу се прихватити као основани, имајући у виду све изведене доказе у току поступка, а из којих јасно произлази да су наведени окривљени у инкриминисаном периоду поступали као организована група, у којој је, како то објашњава окривљени ББ, окривљени АА водио главну реч.

На чињеницу да су окривљени АА, ВВ, ГГ и ДД своје радње предузели у оквиру организоване криминалне групе, и то окривљени АА као организатор, а окривљени ВВ, ГГ и ДД, према којима је одбијена оптужба за наведено кривично дело због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења као припадници ове криминалне групе, указује и број међусобних обављених телефонских разговора између окривљених, те чињеница да су били у непрестаном контакту у инкриминисаном периоду.

Овакав закључак се логично намеће када се имају у виду одбране окривљених, и то пре свега окривљеног ББ, који се бавио увозом углавном текстилне робе из Италије, а који је до детаља у својој одбрани описао начине на

који су му окривљени АА, ВВ, ГГ и ДД омогућили да камиони са његовом робом избегну мере царинског надзора и контроле, те да неометано пролазе од границе до крајњег одредишта и да се не задржавају и прегледају на улазу у земљу и током превоза робе до места истовара јер је, како сам објашњава, међу овом робом, коју је увозио, имао и робу заштићену као интелектуалну својину, а коју иначе није смео да увози, због чега је и постигао договор са напред наведеним окривљенима, а којима је за ову услугу давао поклоне у новцу.

Окривљени ББ је у својој одбрани објаснио да је први начин за избегавање мера царинског надзора и контроле био такав да се за његову робу која је из Републике Црне Горе улазила на територију Републике Србије сачињавала и оверавала дупла царинска документација и набављала некоришћена царинска пломба Управе царина Републике Црне Горе, која је затим предавана његовом раднику ССЗ, те која се након што би камиони са његовом робом стигли у Београд, а по извршеном илегалном истовару дела робе, касније продавала у његовим малопродајним објектима, те коју је од граничног прелаза до места истовара пратила оригинална документација, а након што би се извршио утовар друге врсте робе, стављала се уместо оригиналне пломбе Управе царина Републике Црне Горе, коју робу је затим од места илегалног утовара до места царињења пратила претходно набављена оверена дупла царинска документација. За овај начин избегавања мера царинског надзора, како објашњава окривљени ББ у својој одбрани, давао је поклоне у новцу у износу од 5.000 еура, с тим што је за први од укупно пет на поменути начин пропуштена камиона дао износ од 6.000 еура јер му је оптужени ВВ тако тражио, док је за други начин, који је подразумевао да се камиони са његовом робом не задржавају и не прегледају приликом уласка у земљу, давао износе од по 500 еура по сваком камиону.

Имајући у виду овако изведене доказе, првостепени суд је правилно закључио да су окривљени АА, ВВ, ГГ и ДД на начин описан у изреци I-II-1 изреке побијане пресуде омогућили окривљеном ББ да у периоду од средине априла месеца 2006. године до краја новембра месеца 2006. године да избегне мере царинског надзора и контроле, те омогућили неометан прелаз његових камиона од границе до крајњег одредишта, за шта им је окривљени ББ давао поклоне у новцу управо онако како је то описано у изреци првостепене пресуде, у ставу I-II тачка 1. Ово тим пре када се има у виду чињеница да су одбране окривљених ГГ и ДД у вези са овим кривичним делом, а који негирају своје учешће и истичу да нису примали никакав новац од окривљеног ББ, оповргнуте одбраном окривљеног ВВ, који је у претходном поступку навео да су он, те окривљени АА и ГГ ступили у контакт са окривљеним ББ, а затим отишли сви заједно на ручак где су постигли договор управо онако како је то објаснио и окривљени ББ, те да је и окривљени ГГ учествовао у подели новца који им је дао окривљени ББ. У својој одбрани, окривљени ВВ је навео и да је новац који је добијен за прва три камиона за робу окривљеног ББ дељен и са окривљеним ДД тако што је њему од новца који су добили за први камион дато 2.000 еура, за други камион 2.500 еура, а за трећи 2.500 еура, па када се има у виду и чињеница да су делови одбрана окривљених ВВ и ДД, који тврде да су пропустили само три камиона са робом окривљеног ББ, за који се сачињавала и оверавала дупла царинска документација и прибављала некоришћена царинска пломба Управе царина Републике Црне Горе, а не пет, оповргнута одбраном

окривљеног ББ, који је у току целог поступка доследно тврдио да је пропуштено пет камиона са његовом робом за коју се сачињавала и оверавала дупла царинска документација и прибављала неискоришћена царинска пломба Управе царина Републике Црне Горе и да је са окривљеним цариницима постигао договор у вези за камионе са робом за које је давао новац, а што је потврђено и аудио записима снимљених телефонских разговора између наведених окривљених, те видео записима, фотодокументацијом, извештајима о контроли кретања и јединственим царинским исправама, који се налазе у списима предмета и из којих јасно произлази да је окривљени ББ давао поклоне у новцу окривљенима АА, ВВ и ГГ, то је очигледно да су одбране окривљених АА и ГГ, који у потпуности негирају извршење овог кривичног дела, као и одбране окривљених ДД и ВВ, у делу у којем наводе да се радило о само три камиона са робом окривљеног ББ, неистините и срачунате на избегавање кривичне одговорности, а како то правилно закључује првостепени суд у побијаној пресуди.

У вези са кривичним делом описаним под тачком 2 става I-II изреке побијане пресуде, првостепени суд је, по налажењу овога суда, у потпуности утврдио чињенично стање, и то на основу одбране окривљеног ЗЗ, који је детаљно описао на који начин му је омогућено да се као власник предузећа "АА" из Рашке бави набавком ваучера за мобилне телефоне на територији Републике Србије, те њиховим транспортом и продајом на територији АП КиМ, а који је објаснио да му је окривљени АА заједно са још неким лицима омогућио да ваучере за мобилне телефоне мреже 063 и 064 домаћих мобилних оператера, које је набављао на територији Републике Србије од различитих предузећа, транспортује преко царинског пункта Рудница и продаје на територији АП КиМ, те да је овај транспорт вршио или он сам или СС4 како се транспорт не би контролисао и о овим испорукама не би обавештавала царинска служба УНМИК администрације, односно да је постигнут договор да окривљени АА не прати наведене ваучере до УНМИК-а јер би у том случају ваучери били одузети јер истима није био дозвољен улазак на територију АП КиМ. Како је окривљени ЗЗ у својој одбрани навео и да су током 2006. године радници царине више пута пратили ваучере од пункта Рудница до пункта Јариње, који је био у надлежности УНМИК администрације, и да га је окривљени АА једном приликом позвао преко мобилног телефона и рекао му да је имао среће што му је роба „прошла“, при чему га је упозорио да му ваучери други пут неће проћи и да ће их пропратити до царинског пункта УНМИК администрације, те да ће му исти бити одузети, а због чега је окривљеном АА, како га не би пропратио до УНМИК администрације, давао новац, те да му је окривљени АА рекао да је незадовољан овим износима обзиром да није сам у том послу, што је потврђено и аудио записима снимљених телефонских разговора који су вођени између окривљених АА и ЗЗ, а из којих јасно произлази и да је окривљени ЗЗ обавештавао окривљеног АА кад год би имао испоруку ваучера на територију АП КиМ, те да окривљени АА није предузимао контролу истих нити је обавештавао царинску службу УНМИК администрације о њиховим иступима са царинског пункта Рудница, код чињенице да је у својој одбрани окривљени ЗЗ објаснио и да му је оптужени АА рекао да у време када се не буде налазио на царини, уместо њега обавести о ваучерима окривљеног ГГ, што је окривљени ЗЗ и учинио, према аудио записима снимљених телефонских разговора, а из којих се види да су ова двојица окривљених комуницирали телефоном 27.06.2006.

године и у ком разговору је окривљени ЗЗ обавестио окривљеног ГГ да тог дана има ваучере које треба да транспортује на територију АП КиМ, те да му је окривљени ГГ дозволио да то уради, те да је из аудио записа снимљених разговора утврђено и да је 02.06.2006. године вођен разговор између окривљених АА и ВВ, у ком разговору се окривљени ВВ распитивао да ли је окривљени ЗЗ дао новац окривљеном АА, имајући у виду и евиденционе листове који се налазе у списима предмета, а из којих произлази да је окривљени ЗЗ двадесет шест пута набавио ваучере за мобилне телефоне на територији Републике Србије, које је затим транспортовао и продао их на територији АП КиМ, ценећи и аудио записе снимљених телефонских разговора из којих произлази да је окривљени ЗЗ четири пута дао новац окривљеном АА, то је у потпуности правилан закључак првостепеног суда да су окривљени АА, ВВ и ГГ омогућили окривљеном ЗЗ да се бави транспортом наведених ваучера на територији АП КиМ без контроле и без обавештавања царинске службе УНМИК администрације и да им је окривљени ЗЗ заузврат давао поклоне у новцу, управо онако како је то наведено под тачком 2 став II изреке првостепене пресуде.

У односу на тачку 3 става I-II изреке побијане пресуде, првостепени суд је чињенично стање утврдио на основу свих изведених доказа у току поступка, а пре свега на основу одбране окривљеног ТТ, који је детаљно описао начин на који је посредовао између окривљених ИИ и АА, како окривљени АА не би контролисао камионе са текстилном робом, при чему је објаснио да је окривљени ИИ због проблема које је имао са камионима у којима се налазила текстилна роба из Турске слао своје људе да разговарају са окривљеним АА, али да никакав договор између њих није постигнут јер окривљени АА није имао поверење у ове људе, из ког разлога му је окривљени АА и понудио, јер му верује, да посредује између њега и окривљеног ИИ како би платио за пролаз камиона како се не би претресали, након чега је окривљени ИИ понудио да за сваки камион „скрати“ фактуру за 20-30%, односно да на фактури буде 20-30% умањена вредност робе од њене стварне вредности и да новац у износу од 2.000-2.500 еура преда окривљеном АА за сваки камион, те да је окривљени АА након тога инсистирао да се овај износ заокружи на 3.000 евра. Из одбране окривљеног ТТ, првостепени суд је утврдио и то да је након постигнутог договора окривљеном ИИ било омогућено да истовари разлику у роби, коју је фактурисао у односу на робу коју је стварно имао у камионима који су ишли за Црну Гору, те да се обавеза окривљеног АА огледала у томе да он и радници Одељења за сузбијање кријумчарења не прегледају камион са робом окривљеног ИИ на граничном прелазу, на који начин су без контроле прошла четири ИИ камиона са текстилном робом из Турске, те је он од свог новца, након што би му окривљени ИИ претходно потврдио да је прошло четири камиона, окривљеном АА дао 12.000 евра, који новац му је накнадно окривљени ИИ вратио, па када се има у виду да је одбрана окривљеног ТТ у свему поткрепљена аудио записима снимљених телефонских разговора које је првостепени суд преслушао на главном претресу, то је очигледно да су одбране окривљених ИИ и АА, који негирају извршење кривичног дела под овом тачком изреке побијане пресуде, неистините и срачунате на избегавање кривичне одговорности, те да се критични догађај у вези са овим кривичним делом одиграо управо онако како је то описано под тачком 3 става I-II изреке побијане пресуде.

У односу на тачку 4 става I-II изреке првостепене пресуде, првостепени суд је чињенично стање утврдио на основу одбране окривљеног КК из предкривичног и претходног поступка, а који је објаснио да је пристао да за НН __ организује прелазак његове робе из Турске са територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ преко административне линије тако да се наведена роба не евидентира на царинском пункту УНМИК администрације, да је са првим камионом било проблема јер су га зауставили српски цариници ради детаљног прегледа и контроле те да је због тога позвао окривљеног ЈЈ који је због овог проблема контактирао са окривљеним ГГ а након тога му пренео да је окривљени ГГ рекао да не може тако да се ради и да по закону роба мора да отпрати до УНМИК царине, те да је потребно дати новац како се роба не би пратила. Окривљени КК је објаснио и да за овај камион није дат новац и поред тога што је без евидентирања прошао српски пункт и царинску службу УНМИК администрације, јер је он по претходном договору са НН __ дао новац цариницима и полицији УНМИК-а који је иначе давао у износима од 300-500 еура, а да су се након тога он и окривљени ЈЈ састали са окривљеним ГГ, те се договорили за будуће камионе јер су намеравали да наставе да се баве организовањем преласка робе за НН __, којом приликом му је окривљени ГГ тражио да по сваком камиону који прође без пратње дају износ од 2.500 еура, на шта су он и окривљени ЈЈ пристали, а затим се договорили и да окривљени ЈЈ обавештава окривљеног ГГ о доласку сваког камиона, његовим регистарским ознакама и називу фирме на коју је роба декларисана како би на време завршио да се камион не прати до УНМИК царине, те да је НН __ њему и окривљеном ЈЈ за сваки камион давао износ од 5.000 еура ради сређивања њиховог проласка, на који начин је прошло укупно седам камиона, с тим што је за последња два окривљени ГГ тражио да се уместо 2.500 еура даје 3.000 еура по камиону.

Имајући у виду да је одбрана окривљеног КК у потпуности поткрепљена аудио записима снимљених телефонских разговора, управо онако како је он то објаснио у својој одбрани, а из којих произлази да су окривљени АА, ВВ и ГГ учествовали у извршењу кривично-правних радњи описаних под тачком 4 става I-II изреке пресуде, при чему су окривљени КК и ЈЈ давали новац онако како је то описано у изреци првостепене пресуде, како се не би примењивале мере царинског надзора и контроле над камионима чији су прелазак организовали, као и наредбом V Дирекције 04/1 број Д 232 од 18.11.2005.године из које произлази да је била обавеза цариника да врше детаљни преглед камиона који превозе збирну робу било да су под ТИР карнетом или националним документом, а који долази из Турске или Бугарске, код чињенице да ова контрола није вршена од стране окривљених АА, ВВ и ГГ, то је и по оцени овога суда очигледно да су одбране окривљених ГГ, ЈЈ, АА и ВВ, који негирају извршење овог кривичног дела, те измењена одбрана окривљеног КК са главног претреса, неистините, нелогичне и у супротности са осталим изведеним доказима, а како то правилно закључује и првостепени суд.

Првостепени суд је и у односу на кривично дело описано под тачком 5 става I-II изреке првостепене пресуде, чињенично стање у свему потпуно и правилно утврдио. И по оцени овога суда, када се има у виду одбрана окривљеног ЊЊ из претходног поступка, који је објаснио да су се он, те окривљени ЛЛ, ММ и ЉЉ договорили да организују прелазак разне робе из Турске, која је била декларисана на различита предузећа са Косова, и то са

територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ, да је власник ове робе био извесни ТТ коме су гарантовали да УНМИК царина неће одузети робу и што су му у свему омогућили окривљени АА и ГГ, којима су давали новац у различитим износима преко окривљеног ЈЛ, како они не би вршили мере царинског надзора и контроле ради утврђивања врсте, количине и стварне вредности предметне робе јер камиони нису имали уредне папире, те како о иступу камиона са робом не би обавештавали царинску службу УНМИК администрације да се не би створила обавеза плаћања царинских и других дажбина на територији АП КиМ, те да су добијали новац од ТТ кад год би успешно обавили посао, да је у својој одбрани окривљени ЊЊ навео и да је једном приликом камион са ТТ робом одузет од стране немачке полиције или царине, због чега су покушавали на различите начине да овај камион „извуку“, код чињенице да ни окривљени КК у својој одбрани није негирао да је улога окривљених ММ и ЉЉ била управо у томе да организују неометан прелазак камиона са робом на територију АП КиМ преко административне линије, и то уз помоћ окривљеног ЈЛ, давањем новца окривљенима АА и ГГ како не би вршили мере царинског надзора и контроле, при чему је објаснио да је за сваки камион окривљени ЈЛ давао новац окривљенима ГГ и АА, те да је ТТ имао тзв. „комбинацију“ по којој камиони са робом из Турске нису директно одлазили на Косово, већ се роба у међузони претоваривала у новопазарске камионе, да не зна колико је новца тачно давао ТТ окривљеном ЈЛ за царинике из Србије, али да је упознат са тим да је цена у једном моменту повећана са 1.000 или 2.000 еура по камиону како би се наставило даље са „радом“, те да је знао и да је управо окривљени ЈЛ водио преговоре са окривљенима АА и ГГ око цене да се камиони не пропрате до УНМИК-овог пункта, обзиром да су одбране ових окривљених подкрепљене аудио-записима снимљених телефонских разговора који су вођени у периоду од 21.05.2006.године до 01.12.2006.године и читањем СМС порука из којих се јасно види да су окривљени кривично-правне радње описане у тачки 5 става I-II изреке пресуде предузели управо онако како је то првостепени суд утврдио у изреци побијане пресуде, то је првостепени суд правилно закључио да су окривљени ЉЉ, ММ, те ЊЊ, преко окривљеног ЈЛ, пре сваког доласка камиона са робом на царински пункт Рудница, обавештавали окривљене АА, ВВ и ГГ о планираном иступу робе на територију АП КиМ, при чему се међу робом налазила и она која је заштићена као „интелектуална својина“, те који нису контролисали и пратили наведену робу нити о њеном иступу обавештавали царинску службу УНМИК администрације, а да су окривљени ЈЛ, ММ, ЉЉ и ЊЊ окривљеним цариницима давали поклоне у новцу у време, на месту и на начин како је то описано у тачки 5 става I-II изреке побијане пресуде.

На правилност оваквог закључка указује чињеница да је одбрана окривљеног ЊЊ у овом делу потврђена другим доказима изведеним на главном претресу - наредбом V Дирекције 04/1 број Д 232 од 18.11.2005.године, из које произлази обавеза детаљног прегледа камиона који прелази збирну робу, било да су под ТИР карнетом или националним документом, а која долази из Турске или Бугарске од стране Одељења за сузбијање кријумчарења те извештаја Министарства финансија, Управе царина, Одељења за унутрашњу контролу од 21.08.2006.године и видео записа, те записника о прегледу робе, прекиду царинског поступка и задржавања робе Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Царинарнице Ниш, Царинске испоставе Зајечар од

12.08.2006.године, из којих је првостепени суд на несумњив начин утврдио да је дана 12/13.08.2006.године извршена контрола камиона рег.ознаке РВ 1650 ХК Бугарска од стране екипи Одељења за сузбијање кријумчарења из Царинарнице Краљево, ЦИ Зајечар, у хали фабрике „ББ“ у Зајечару, чији су прелазак са територије Републике Србије на територију АП КиМ организовали окривљени ЛЛ, ЉЉ, ЊЊ и ММ, којим прегледом је утврђено да се у предметном камиону налазила и роба која је заштићена као интелектуална својина. Стога је очигледно да је преглед камиона и одузимање робе која је била заштићена као интелектуална својина управо било оно што су окривљени желели да избегну давањем новца окривљеним цариницима, како се роба у камиона не би прегледала да се ови камиони не пропрате до УНМИК царине, како се не би створила обавеза плаћања царинских и других дажбина на подручју АП КиМ.

Имајући у виду овако изведене доказе, првостепени суд је правилно закључио да су одбране окривљених АА, ВВ и ГГ, те одбране окривљених ММ и ЉЉ, који негирају извршење овог кривичног дела, оповргнуте свим изведенима доказима у току поступка. Ово тим пре када се има у виду и исказ сведока СС5 из претходног поступка, у ком је сведок објаснио да је приликом прегледа камиона у Зајечару, у хали фабрике „ББ“, окривљени ВВ, који је био његов предпостављени, тражио да преполови количину одузетих врећа са робом која је била заштићена као „интелектуална својина“ и врати у камион, тако да је од првобитно одузетих 30 врећа на крају одузео само 15, па код чињенице да је окривљени ВВ овом приликом захтевао од сведока СС5 да поступа супротно закону, те да је његов претпостављени иначе био окривљени АА, то је очигледно да су окривљени АА, ВВ и ГГ омогућили окривљенима ЛЛ, ЉЉ, ЊЊ и ММ да организују прелазак робе из Турске са територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ преко административне линије и да при томе избегну мере царинског надзора и контроле ради утврђивања врсте, количине и стварне вредности робе, за шта су им окривљени ЛЛ, ММ, ЉЉ и ЊЊ давали поклоне у новцу, како је то правилно утврдио и првостепени суд.

Чињеницу да су окривљени АА, ВВ и ГГ у својству царинских службеника Управе царина Републике Србије у периоду од почетка јуна месеца 2006. године до краја новембра месеца 2006. године, омогућавали окривљеном ОО да организује прелазак различите врсте роба из Турске, са територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ и са територије Републике Србије на територију Републике Црне Горе, уз избегавање мера царинског надзора и контроле, за шта им је окривљени ОО давао поклон у новцу и друге врсте користи, при чему је окривљени ОО у наведеном периоду организовао 23 пута прелазак робе пореклом из Турске са територије уже Републике Србије на територију АП КиМ, првостепени суд је утврдио на основу аудио записа снимљених телефонских разговора који су вођени између окривљених у периоду од 05.06.2006. године до 26.11.2006. године, те на основу СМС порука, из којих произлази да су окривљени АА, ВВ и ГГ омогућили окривљеном ОО да за рачун лица који су били стварни власници робе, уз новчану накнаду, организују прелазак робе, и то углавном текстилне из Турске, са територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ, при чему је окривљени ОО пре сваког доласка наведене робе на царински пут Брњачки мост обавештавао окривљене царинике о томе, те о планираном иступу робе на територију АП КиМ, како не би пратили наведену робу, нити о њеном иступу обавештавали

царинску службу УНМИК администрације, а на основу садржине телефонских разговора који су вођени дана 23.08.2006. године, дана 29.08.2006. године, те дана 30.08.2006. године и 09.09.2006. године, те на основу СМС порука од 10.09.2006. године и 08.10.2006. године, те 08.11.2006. године и 24.11.2006. године, првостепени суд утврдио да је окривљени ОО овим окривљенима давао поклоне у новцу, у време, на месту и на начин описан у изреци побијане пресуде под тачком 6 став I-II, који новац су окривљени међусобно делили, при чему је окривљеном АА на поклон дао и путничко возило марке „Голф 5“ сиве металик боје, које возило окривљени АА није платио. Из садржине разговора који су вођени 10.06.2006. године, који су водили окривљени АА и окривљени ЂЂ, првостепени суд је на несумњив начин утврдио и да је окривљени ОО окривљенима АА, ВВ и ГГ давао најмање износе од по 4.000 еура по камиону, па када се има у виду да је укупно извршен превоз 23 камиона без надзора и контроле, то је закључак првостепеног суда да се ради о укупном износу од најмање 92.000 еура за превоз у наведеном временском интервалу у потпуности правилан.

Такође, првостепени суд је правилно закључио да су окривљени ЂЂ и ЕЕ извршили кривично дело описано под тачком 6 став I-II изреке побијане пресуде, обзиром на садржину телефонских разговора који су вођени у периоду од 05.06.2006. године до 10.06.2006. године између окривљених ОО, АА, ЂЂ, те на основу СМС порука и ТИР карнета, из којих јасно произлази да су окривљени цариници омогућили окривљеном ОО да се изврши лажна овера да је камион регистарских ознака аа, аа1, са робом која је била декларисана на предузеће из Подгорице, ступио на територију Републике Црне Горе. На то указује и чињеница да је након телефонског разговора који се водио између окривљеног ОО и АА, из ког произлази да је ОО изјавио да камион не може да уђе на територију Републике Црне Горе, обављен разговор између окривљених АА и ЂЂ у ком је окривљени АА рекао да види „с ким може“ и да „изабере људе од поверења“, те је окривљени ЂЂ подстрекао окривљеног ЕЕ да изврши лажну оверу иступа предметног камиона, што произлази из чињенице да се његов потпис и факсимил налазе на документу као потврда да је камион са робом иступио на територију Републике Црне Горе, док се из спецификације позива за претплатнички број аа2 јасно види да је окривљени ЂЂ комуницирао са окривљеним ЕЕ дана 10.06.2006. године три пута, и то непосредно пред 09,00 часова ујутру, са лицима која су требала да изврше лажну оверу иступа камиона и са којима је требао да подели новац који му је дао окривљени ОО, па када се има у виду и извештај МУП-а РС УКП Одељење за међународну полицијску сарадњу од 29.12.2006. године, из ког произлази да на царинском пункту Драценовац у евиденцијама пограничне полиције царине на улазу у Републику Црну Гору из правца Републике Србије није евидентирано теретно моторно возило турских регистарских ознака аа, аа1 за наведени период, да из садржине телефонских разговора који су вођени дана 31.08.2006. године између окривљених ОО и ЂЂ, окривљених ОО и АА, те између окривљених АА и ОО, као и СМС порука, као и на основу јединствене царинске испоставе број 15148/1462 из које произлази да су окривљени цариници омогућили окривљеном ОО да се изврши лажна овера да је камион регистарских ознака Б АМ 237-42 иступио на територију Републике Црне Горе, те да је у овим разговорима окривљени ЂЂ приликом договора, окривљеног ОО питао „исто као и прошли пут“ на шта је окривљени ОО одговорио „јесте“ при чему је више

пута рекао и да је „брат одобрио све“ подразумевајући под тим да је окривљени АА све дозволио, а са којим је комуницирао истог дана, као и то да је у овим разговорима окривљени ББ навео „овај мој хоће“- првостепени суд је правилно закључио да је лажна овера иступа наведеног камиона извршена на идентичан начин као што је извршена лажна овера о иступу претходног камиона, те да лажну оверу иступа предметног камиона извршио као и претходни пут, окривљени ЕЕ, ценећи при томе и чињеницу да је из спецификације позива за претплатнички број аа2 који је одузет од ЕЕ видљиво да је управо дана 31.08.2006. године, окривљени ББ док се налазио у Грчкој, комуницирао са окривљеним ЕЕ, користећи број телефона +306978266785, и то само пет минута пре него што је комуницирао са окривљеним ОО и коме је у разговору рекао да „види, овај мој хоће“.

Када се имају у виду овако изведени докази, то је очигледно да су окривљени АА, ВВ, ГГ, ББ, ЕЕ и ОО извршили кривично правне радње описане под тачком 6 става I-II изреке првостепене пресуде, те да су њихове одбране, у којима негирају извршење наведених кривично-правних радњи, неистините и срачунате на умањење кривичне одговорности, како то правилно закључује и првостепени суд.

Правилно ценећи садржину аудио записа снимљених телефонских разговора који су вођени у периоду од 10.09.2006. године до 16.11.2006. године, те садржај СМС порука, првостепени суд је правилно закључио да су окривљени АА, ГГ, ЖЖ, ОО и ПП извршили кривично правне радње описане под тачком 7 става I-II изреке побијане пресуде. Наиме, из садржине наведених разговора јасно произлази да су дана 10.09.2006. године заустављена два камиона са робом окривљеног ПП, након чега је он контактирао окривљеног ОО и замолио га за услугу да му се приликом прегледа ових камиона не одузме роба која је заштићена као интелектуална својина, а која се налазила у једном од камиона, те да је окривљени ПП питао окривљеног ОО да ли познаје окривљеног АА, за ког је сматрао да може да му помогне и рекао да ће за то „частити колико треба“, након чега је окривљени ОО ступио у контакт са окривљеним АА и рекао му да је окривљени ПП „добар и исправан“ и да му помогне уколико може, те је окривљени АА одговорио да ће видети да се макар нешто „одради“ у вези са чим је одмах обавестио окривљеног ЖЖ, путем СМС порука, а у којима су биле означене регистарске ознаке заустављених камиона, са назнаком који је камион „исправан“ како би се тај прегледао, а који је „неисправан камион“, те коме је путем разговора рекао да никоме ништа не прича, а након чега је окривљени ЖЖ изјавио да ако може нешто да „заврши“ - да ће завршити, да је дана 11.09.2006. године окривљени ЖЖ обавестио окривљеног АА да је одузета само 1/3 робе окривљеног ПП која је заштићена као интелектуална својина и питао га колико новца да узме од окривљеног ПП за то, те му је окривљени АА одговорио да види са њим, након чега је окривљени АА обавестио окривљеног ОО да је већина робе враћена окривљеном ПП, док се из садржине разговора који је вођен 28.09.2006. године између окривљених ОО и ПП види да је окривљени окривљени ПП окривљеном ЖЖ дао новац који је требао да подели са окривљеним АА, јер му је окривљени ЖЖ рекао „он ми је рекао да оставиш код мене то за њега“, мислећи на окривљеног АА, при чему је окривљени ПП рекао окривљеном ОО да ће он дати поново ако треба.

Имајући у виду овакву садржину телефонских разговора и СМС порука између окривљених, те исказе сведока СС6, СС7 и СС8, цариника, који су вршили преглед предметних камиона, а из којих произлази да је критичном приликом од окривљеног ПП одузета роба заштићена као интелектуална својина у вредности од најмање 4.000 еура, код чињенице да је од окривљеног ПП одузета само 1/3 робе коју је имао у камиону, то произилази логичан закључак да је у камионима овај окривљени превозио робу заштићену као интелектуалну својину у вредности од око 12.000 еура, а из којих разлога је првостепени суд правилно закључио да је одбрана окривљеног ПП у делу у којем тврди да на овој роби, која је била заштићена као интелектуална својина, није ништа зарађивао и да је зарада била симболична, те да због тога није ни давао мито - неуверљива и неистинита, као и одбране окривљених АА, ГГ, те ЖЖ, који су негирани извршење ових кривично-правних радњи, те одбрана окривљеног ОО, који негира да је било ком лицу давао мито, при чему је навео да је окривљеном ПП помогао јер му се обратио телефоном и рекао му да има неки проблем на граничном прелазу на Вршкој Чуки и да је он окривљеног АА пријатељски замолио за услугу.

У односу на тачку 8 става I-II првостепене пресуде, првостепени суд је правилно закључио да су одбране окривљеног АА, ВВ, ГГ и РР неистините и срачунате на избегавање кривичне одговорности, обзиром да су оповргнуте аудио-записима снимљених телефонских разговора, који су вођени у периоду од 05.04.2006. године до 25.11.2006. године, те садржину СМС порука, евиденционим листовима јединствених царинских исправа и ТИР карнета, наредбом V Дирекције 04/1 бр. Д 232 од 18.11.2005. године, царинарнице Димитровград и фотографијом на којој се налази ова наредба са дописаним текстом, а из којих доказа јасно произилази да су окривљени извршили ове кривично-правне радње, тако што су окривљени АА, ВВ и ГГ омогућили окривљеном РР да за рачун лица која су била стварни власници робе, уз новчану накнаду коју је давао првој тројници окривљених, организује прелазак нафте и нафтних деривата, беле технике и других електричних апарата пореклом из Турске, Бугарске и Грчке, те енергетског пића "Ред бул" пореклом из Аустрије, и то са територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ преко административне линије, уз избегавање мера царинског надзора и контроле ради утврђивања врсте, количине и стварне вредности робе.

И по оцени овога суда, када се има у виду садржина разговора који су вођени дана 06.04.2006. године и 08.04.2006. године, из којих произилази да су се окривљени РР и ВВ договорили где да се састану, уз предлог да се нађу у ресторану где их нико не зна, те да је 08.04.2006. године окривљени РР обавестио окривљеног ВВ о доласку цистерни са горивом, у вези са чим му је ВВ одговорио "добро...., по оном договору од прекјуче", из којих разговора јасно произилази да су два дана пре разговора имали састанак у циљу постизања договора о проласку цистерни, те код чињенице да из садржине разговора који су вођени 09.04.2006. године и у периоду од 11.10.2006. године до 25.11.2006. године, између окривљених АА и ВВ, 29.06.2009. године између окривљених РР и ГГ, 19.07.2006. године између окривљених ГГ и АА те 20.07.2006. године и 17.10.2006. године између окривљених ГГ и ВВ, произилази да су окривљени АА и ГГ заједно са окривљеним ВВ учествовали у реализацији напред

наведеног договора, на тај начин што су сва тројица омогућавали окривљеном РР да избегне мере царинског надзора и контрола камиона и цистерни чији је прелазак са територије Републике Србије организовао окривљени РР на територију АП КиМ, имајући у виду и садржину разговора који су вођени у периоду од 14.04.2006. године до 21.11.2006. године између напред наведених окривљених, те СМС порука, из којих се види да је окривљени РР, након што је постигнут договор око динамике и начина преласка камиона – цистерни са наведеном робом, и то са окривљенима АА, ВВ и ГГ, сваки пут пре доласка наведене робе на царински пункт који се налазио на територији Републике Србије телефоном о томе обавештавао наведене окривљене, а најчешће окривљеног ВВ, у вези са врстом робе, чији је прелазак планиран на територију АП КиМ, по регистарским ознакама камиона – цистерни, којима се роба превозила, како би окривљени били благовремено обавештени да се ради о роби чији прелазак он организује, да се из садржине телефонских разговора који су вођени дана 18.05.2006. године и 20.05.2006. године између окривљених ВВ и РР, те дана 23.05.2006. године између окривљеног ВВ и “Сибина - цариника” јасно види да је окривљени ВВ давао инструкције окривљеном РР где да приступи наведена роба, када, у којој смени и коме од царинских службеника на пункту да пријави прелазак исте, након чега је наложио царинским службеницима да не врше контролу камиона – цистерни са предметном робом, а обзиром да је претходно “Сибин – цариник, зауставио цистерну окривљеног РР ради контроле, а да из садржине телефонских разговора који су вођени у периоду од 03.06.2006. године до 06.06.2006. године произилази да је окривљени РР питао окривљеног ВВ да ли може да “изађе једна панчевка”, након чега му је окривљени ВВ одговорио да може, али само онако како су се договорили – само по њиховом, након чега је окривљени РР поменуо износ од 250 у вези са чим је окривљени ВВ био незадовољан, јер су он, окривљени АА и окривљени ГГ тражили да окривљени РР по цистерни даје 350 еура, након чега се РР, после два дана, јавио окривљеном ВВ да ће играти онако како је он рекао – на 35, указујући да ће убудуће давати по 350 еура за сваку цистерну са нафтом и нафтним дериватима, на шта му је окривљени ВВ одговорио да ће покушати да уради нешто како се цистерна не би пратила до УНМИК администрације, те да је следећег дана окривљени ВВ рекао окривљеном РР да предметне цистерне морају да се прате до УНМИК-а а након тога да их ипак неће пратити, из којих разговора, како то правилно закључује првостепени суд, произилази да је разлог задржавања цистерни окривљеног РР био да се изврши притисак на њега како би пристао да убудуће даје износ од 350 еура по сваком камиону – цистерни, имајући у виду и да је из исказа сведока СС9, СС10 и СС11 јасно утврђено да је постојала обавеза од стране Одељења за сузбијање кријумчарења да се цистерне са нафтом и нафтним дериватима и друга акцизна роба пропрате до царинске службе УНМИК администрације, то из свега наведеног произилази да су окривљени извршили радње описане под тачком 8 став I-II изреке побијане пресуде, те да су одбране окривљених АА, ВВ, ГГ и РР, који негирају извршење ових кривично-правних радњи, неистините и срачунате на избегавање кривичне одговорности.

Најзад, у вези са кривично-правним радњама описаним под тачком 9 став I-II изреке првостепене пресуде, правилан је закључак првостепеног суда су одбране окривљених АА, ВВ, ГГ и СС, оповргнуте свим доказима изведеним у току поступка, а нарочито аудио-записима снимљених телефонских разговора

који су вођени у периоду од 17.05.2006. године до 17.11.2006. године, као и евиденционим листовима јединствених царинских исправа, наредбом V Дирекције од 18.11.2005. године царинарнице Димитровград, а из којих доказа јасно произилази да су окривљени АА, ВВ и ГГ омогућили окривљеном СС да за рачун лица која су била стварни власници робе, уз новчану накнаду, организује прелазак робе веће вредности, и то прехранбене робе, конзервиране рибе, чоколаде, кондиторских производа, гума за жвакање и ваучера за мобилну телефонију, са територије ужег дела Републике Србије на територију АП КиМ преко административне линије.

Наиме, код чињенице да из садржине разговора који су вођени у периоду од 16.05.2006. године до 08.11.2006. године јасно произилази да је окривљени СС телефоном обавештавао окривљене АА, ВВ и ГГ пре доласка камиона са напред наведеном робом на царински пункт Брњачки мост, и то о врсти робе, чији је прелазак планиран на територију АП КиМ, како би окривљени били благовремено обавештени да се ради о роби чији је прелазак он организовао, те који прелазак нису контролисали, нити су пратили наведену робу, нити су о њеном иступу обавештавали царинску службу УНМИК администрације, те да је окривљени СС о овој роби најчешће обавештавао окривљеног ГГ који је затим о томе обавештавао окривљеног АА, с тим што је дана 08.11.2006. године обавестио и окривљеног ВВ, то се намеће логичан закључак да су сва тројица окривљених цариника омогућили окривљеном СС да организује прелазак камиона са робом на територију АП КиМ, без примена мера царинског надзора и контроле.

На овакав закључак посебно указује садржина телефонских разговора вођених у периоду од 20.05.2006. године до 02.11.2006. године између окривљених СС и ГГ, те окривљених СС и ВВ, из којих јасно произилази да је окривљени СС давао у континуитету поклоне у новцу окривљеним царинцима који су међусобно делили овај новац на местима, у време и на начин како је то описано под тачком 9 став I-II изреке побијане пресуде, обзиром да се у појединим разговорима окривљени СС изјашњавао јасно када је говорио о новцу који је требао да да окривљеном ГГ, те је у овим разговорима говорио окривљеном ГГ “само да видим да ли имам оно код мене довољно”, “накупило се то много”, “сад ћу да видим да ли има један човек горе у Пазару, што треба мени да да, па да тај човек теби да” и слично, при чему се из садржине разговора који је вођен дана 13.05.2006. године између окривљених СС и ГГ јасно види да је окривљени СС предлагао окривљеном ГГ да му он и остали окривљени и царинци омогуће да организује прелазак ваучера за мобилне телефоне на територију АП КиМ без примена мера царинског надзора и контроле и да ће им заузврат давати поклоне у новцу, којима ће сви бити задовољни, при чему је рекао “није проблем, ми ћемо да седнемо, да бацимо све на оловку, ако треба унапред да дамо”, “ја правим варијанту за тебе, од сваког рачуна колико посто имаш”, “да се подигне за вас још” и сл.

При томе, првостепени суд је правилно закључио да су одбране окривљених СС и ВВ – да је окривљени СС дана 02.11.2006. године ВВ1, супрузи окривљеног ВВ, на бензинској пумпи у Краљеву дао новац у износу од 200 еура на име дуга који је имала сестра окривљеног СС према ВВ1, неистинита и усмерена на умањење кривице окривљених, имајући у виду

садржину разговора који су вођени дана 02.11.2006. године између окривљених СС и ВВ, те истог дана између окривљеног ВВ и његове супруге ВВ1, из којих произилази да окривљени СС није давао новац ВВ1 на име било каквог дуга, који је његова сестра имала према њој, а обзиром да се окривљени СС првобитно договарао са окривљеним ВВ да се са њим види како би му дао новац, па тек када је сазнао да се окривљени ВВ налази у Београду, договорили су се да се окривљени СС састане са његовом супругом, којој је окривљени ВВ рекао да оде на пумпу код Јаручка, у вези са чим је ВВ1 питала “шта ћу горе”, те након чега јој је окривљени ВВ рекао, између осталог “он ће да ти да нешто”, а пошто су се окривљени СС и супруга окривљеног ВВ састали на наведеној пумпи, где јој је окривљени СС предао новац, окривљени ВВ је рекао својој супрузи “остави тамо, ајде”, па како су у разговорима користили недовршене и неодређене реченице, односно нису желели да јасно причају преко телефона, чак ни окривљени ВВ са својом супругом, то је очигледно да се није радило о наводном дугу, већ о плаћању на име проласка нових камиона са робом који је окривљени СС организовао.

Имајући у виду да је првостепени суд, на основу свих изведених доказа, на несумњив начин утврдио да су окривљени извршили радње описане под тачкама 1-9, става I-II изреке првостепене пресуде, а окривљени АА и радње описане у ставу I изреке побијане пресуде, при чему је у побијаној пресуди за сваког од окривљених изнео у свему јасне и логичне разлоге због чега налази да у њиховим радњама стоје сви битни елементи кривичних дела због којих су оглашени кривим, те разлоге због чега налази да су сви окривљени били способни да схвате значај свога дела и да управљају својим поступцима, односно да су били свесни да су њихова дела забрањена, и да су поступали са директним умишљајем као обликом кривице, те детаљне разлоге о томе због чега није прихватио као истиниту одбрану појединих окривљених, у делу у којем негирају извршење кривично-правних радњи због којих су оглашени кривим, образлажући детаљно и разлоге због чега прихвата исказе саслушаних сведока као истините, које разлоге овај суд у свему прихвата као правилне, то су жалбени наводи бранилаца окривљених, у делу у којем се побија првостепеном пресудом утврђено чињенично стање и указује на погрешну оцену доказа, те истиче да првостепени суд није образложио због чега налази да су окривљени поступали са директним умишљајем, оцењени неоснованим. Из истих разлога, жалбени наводи браниоца окривљеног ЗЗ, којима се указује да првостепени суд у побијаној пресуди није изнео разлоге због чега не верује у истинитост исказа окривљених и сведока СС12 и СС13, оцењени су неоснованим.

И по налажењу овога суда, из свих изведених доказа у току поступка произлази логичан закључак да су окривљени АА, као организатор, те окривљени ВВ, ГГ и ДД као припадници организоване криминалне групе, у својству службених лица, заједно са окривљеним ЖЖ, царинским службеником, захтевали и примали поклоне у новцу, а окривљени АА и друге користи, да у оквиру својих службених овлашћења не изврши службене радње које су морали извршити, и то да не предузимају мере царинског надзора и контроле за спречавање неовлашћеног поступања са царинском робом, а на који начин су омогућили окривљенима, и то ББ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЊЊ, ОО, ПП, РР и СС неовлашћено поступање са царинском робом, који су им за узврат учинили поклоне у новцу и обећање истих, а окривљени ОО и друге користи, да

се такве радње не предузму, док су окривљени ОО и ТТ посредовали при подмићивању окривљеног АА да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службене радње које је морао извршити, те да не предузме мере царинског надзора и контроле за спречавање неовлашћеног поступања са царинском робом, док је окривљени ЕЕ, као царински службеник Управе царине Републике Србије, царинарнице Краљево, цариник у царинској испостави Нови Пазар – царински пункт “Мехов крш”, искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења прибавио противправну имовинску корист себи и окривљеном ЂЂ, царинском службенику исте царинарнице, а који га је са умишљајем на то подстрекао, како то правилно утврђује и првостепени суд у побијаној пресуди.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је првостепени суд у побијаној пресуди изнео у свему јасне и логичне разлоге због чега налази да су, и то окривљени АА као организатор, а окривљени ВВ, ГГ и ДД инкриминисане радње предузимали као припадници организоване криминалне групе, у којој сваки члан има унапред одређен задатак и улогу, те чија се делатност заснивала на примени интерне контроле и дисциплине чланова, све у циљу остваривања противправне имовинске користи, о чему је изнео јасне и логичне разлоге на странама 324 и 325 побијане пресуде, то су жалбени наводи бранилаца окривљених, у делу у којем се указује да нису изнети разлози о постојању организоване криминалне групе и да нису адекватно утврђене чињенице у вези са одговорношћу сваког од окривљених, те да првостепени суд није на адекватан начин образложио из којих доказа изводи закључак да су окривљени деловали у оквиру организоване криминалне групе, оцењени неоснованим.

Ни жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се указује да је првостепени суд неосновано одбио предлоге одбране на главном претресу у делу којим се предлаже саслушање одређених лица у својству сведока, а који су у инкриминисаном периоду радили као царински службеници, те да је првостепени суд био у обавези да изведе доказ ангажујући судског вештака економско-финансијске струке како би се на несумњив начин утврдило да ли је постојање сагласности између улазне и излазне царинске документације за спорну робу, те да својим радњама окривљени нису учинили никакву фискалну штету буџету Републике Србије, оцењени су неоснованим, с обзиром да је првостепени суд за све предлоге бранилаца, које је одбио као неосноване, изнео јасне и у свему прихватљиве разлоге на странама 331 и 332 побијане пресуде.

С тим у вези, неосновани су и жалбени наводи бранилаца окривљених, у делу у којем се наводи да у критичном периоду није постојала никаква законска обавеза да царински радници са административних пунктова Републике Србије прате робу до административног пункта УНМИК администрације, нити пак обавеза обавештавања, а обзиром да ова обавеза јасно произлази из дописа Министарства финансија – Управа царине Србије – Одсек за сузбијање кријумчарења 04/1Д232 од 18.11.2005. године, према ком је у то време координатор Одељења за сузбијање кријумчарења, СС2, донео наредбу којом се Одсецима за сузбијање кријумчарења при царинарницама Ниш, Димитровград и Краљево, наређује да су у обавези да детаљно прегледају камионе који превозе збирну робу, било да су под ТИР карнетом или националним документом, а долазе из Турске односно Бугарске, према којој наредби су шефови одсека били

дужни да прате њихова појављивања у матичним царинарницама и да организује спровођење предметне наредбе, којом наредбом су обавезани сви шефови организационих јединица, и то царинских пунктова, царинских испостава и граничних прелаза да од 29.11.2005. године од 00,00 часова, обавесте координатора за сузбијање кријумчарења у царинарници Краљево, СС1 о приспећу пошиљке робе широке потрошње пореклом из Бугарске и Турске ради поступања по наредби V Дирекције 04/1 број Д-232 од 18.11.2005. године царинарнице Димитровград, затим из дописа Министарства финансија – Управа царина – Сектор за контролу примени царинских прописа 05 Д-7833/1 од 27.04.2007. године, према ком је донет предлог да се у циљу ефикаснијег, планског и системског вршења послова контроле превентивног деловања у спречавању негативних појава, контрола пошиљке са одећом, обућом, робом широке потрошње односно збирном робом која транзитира кроз домаће царинско подручје под ТИР карнетом, организује и спроводи на тај начин што је по приспећу пошиљке са наведеном врстом робе до одредишне ЦИ и окончању свих фаза поступка обраде царинске документације потребне за исту односно раздужење пошиљке овлашћених царинских службеника (вођа смене) граничне испоставе у обавези да задржи пошиљку и обавести радника Одељења за сузбијање кријумчарења одређеног за вршење послова координације тимова на терену и предочи му све релевантне податке у вези пошиљке, те да је у случајевима када се на основу расположивих оперативних података и других информација може закључити да постоји могућност извршења кривичног дела кријумчарења односно царинског прекршаја – координатор обавештава начелника Одељења за сузбијање кријумчарења који на основу образложеног и основаног предлога даје налог за вршење контроле.

Када се имају у виду ови докази, те чињеница да је из записника са радних састанака одржаних између Министарства финансија – Управа царине, Одељења за сузбијање кријумчарења, Одсек Краљево и УНМИК администрације од 27.03.2006. године и 06.04.2006. године првостепени суд на несумњив начин утврдио да је на овим састанцима предложено да се за акцизну, комерцијалну и робу високе вредности врши у пратњи и примопредаја у међузонама, при чему је на састанку одржаном дана 06.04.2006. године, ком су присуствовали окривљени АА и ГГ испред Управе царине Београд, на ком састанку је шеф ЦИ Митровица обавестио присутне да је после првог састанка дао инструкције радницима УНМИК царине о обавези пријема робе коју колеге са српске царине допрате кроз међузону, те је изнет и проблем у вези са допунама за мобилне телефоне који иступе из Србије, али се не пријављују код УНМИК царине, то је очигледно да је постојала обавеза да окривљени АА, ВВ, ГГ и ДД, царински службеници Управе царине Републике Србије поступају у складу са наведеним закључцима са радног састанка и наредбама, односно да је постојала законска обавеза да прате робу до административног пункта УНМИК администрације, како то правилно закључује првостепени суд у побијаној пресуди.

Стога су жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се указује да је превоз предметне робе преко административне линије из ужег подручја Србије на КиМ био законит и дозвољен, оцењени неоснованим.

Из истих разлога, и жалбени наводи браниоца окривљеног ЕЕ, у делу у

којем се указује да првостепени суд није на несумњив начин утврдио процедуру преласка државне границе на граничном прелазу Мехов крш и с тим у вези указује да је погрешан закључак првостепеног суда да је Мехов крш царински прелаз и да органи царине одобравају иступ са територије Републике Србије, те да стога у радњама окривљеног ЕЕ нема елемената кривичног дела због којег је оглашен кривим, оцењени су неоснованим.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу битни елементи једног кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ и једног кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању у вези са чланом 61 КЗ, у радњама окривљених ВВ, ГГ и ДД битни елементи по једног кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању, у вези са чланом 61 КЗ, у радњама окривљених ТТ и ИИ битни елементи по једног кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ, у радњама окривљеног ЂЂ битни елементи кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у подстрекавању, у вези са чланом 34 у продуженом трајању – у вези са чланом 61 КЗ, а окривљеног ЕЕ кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у продуженом трајању у вези са чланом 61 КЗ, у радњама окривљеног ЖЖ битни елементи кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ, те у радњама окривљених ББ, ЗЗ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЊЊ, ОО, ПП, РР и СС битни елементи по једног кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ у продуженом трајању, у вези са чланом 61 КЗ, за која дела их је огласио кривим.

Како је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљених стичу сви битни елементи наведених кривичних дела и о правној оцени дела у побијаној пресуди дао детаљне разлоге, које у свему прихвата овај суд и на исте упућује, то су жалбени наводи бранилаца окривљених ИИ, РР и СС, којима се указује да у радњама окривљених не стоје елементи кривичних дела због којих су оглашени кривим, већ евентуално да се у њиховим радњама стичу битни елементи из става 2 члана 368 КЗ, браниоца окривљеног ББ, којима се такође указује на погрешну правну квалификацију и истиче да првостепени суд није на несумњив начин утврдио да ли је давање новца уследило пре или после извршених инкриминисаних службених радњи те да, како се у жалби истиче “накнадно давање мита није инкриминисано”, браниоца окривљеног ЉЉ, којима се истиче да се у радњама окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела давања мита из члана 368 став 1 КЗ већ да се ради о “некој врсти помагања или посредовања” у извршењу овог кривичног дела, браниоца окривљеног ГГ којима се указује да је радње окривљеног могуће квалификовати једино као пропуштање службене радње коју он сам у оквиру својих овлашћења није смео да учини, те да је првостепени суд био у обавези да ове радње квалификује као кривично дело примање мита из става 2 члана 367 КЗ, за које је запрећена казна затвора од две до осам година, браниоца окривљеног ДД, којима се указује да се ни у његовим радњама не стичу субјективна обележја кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ јер он није био свестан да обављајући описану дужност цариника омогућава окривљеном ББ да врши замену робе и тиме стиче незакониту добит, браниоца окривљеног ММ, којима се истиче да је изостала правна оцена дела окривљеног и да је у том смислу повређен кривични

закон јер је оглашен кривим за дело које није учинио, браниоца окривљеног ЊЊ, којима су указује на погрешну правну квалификацију и истиче да радње које је окривљени предузео не представљају радње извршења било ког кривичног дела, па ни давања мита, те да не постоје елементи за конструкцију продуженог кривичног дела у конкретном случају, те жалбени наводи браниоца окривљеног ЛЛ, којима се указује да је првостепени суд без законског образложења и правне аргументације изразио став да су у односу овог окривљеног испуњени законом прописани услови за продужено кривично дело, као и жалба браниоца окривљеног ЖЖ, којом се указује на погрешну примену кривичног закона и истиче да нема доказа да је окривљени извршио предметно кривично дело и да би евентуално у његовим радњама могло бити говора о кривичном делу из члана 367 став 4 КЗ, за које дело је прописана знатно мања казна у односу на дело за које је оглашен кривим, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду, у делу који се односи на одлуку о врсти и висини кривичних санкција које су изречене окривљенима, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да је првостепени суд у односу на окривљене ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ББ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ЊЊ, ОО, ПП, РР и СС правилно утврдио и ценио све околности прописане одредбом члана 54 КЗ, а које су од значаја приликом одмеравања казне.

Наиме, првостепени суд је правилно ценио као олакшавајуће околности на страни окривљених ДД, ЂЂ, ЖЖ, ББ, ЛЛ, ЉЉ, ММ, ПП, РР и СС чињеницу да су до сада неосуђивани, породичне прилике окривљених, обзиром да је окривљени ДД ожењен и отац два малолетна детета, окривљени ЂЂ отац два малолетна детета, с тим што живи у ванбрачној заједници, окривљени ЕЕ отац троје деце, окривљени ЖЖ ожењен и отац два малолетна детета, окривљени ББ ожењен и отац два пунолетна детета, окривљени ИИ ожењен и отац једног малолетног детета, окривљени ЈЈ ожењен и отац једног малолетног и једног пунолетног детета, окривљени КК ожењен и отац два малолетна детета, окривљени ЉЉ ожењен и отац два малолетна детета, окривљени ММ ожењен и отац два малолетна детета, окривљени ЊЊ ожењен и отац два малолетна детета, ОО ожењен и отац три детета, од којих је једно малолетно, окривљени ПП ожењен и отац једног малолетног детета, окривљени РР ожењен и отац два малолетна детета, а окривљени СС ожењен и отац два малолетна детета, на страни окривљеног ДД делимично признање извршења кривичног дела, чињеницу да је окривљени ББ признао извршење кривичног дела које је у многоме допринело и утврђивању чињеничног стања у тачки 1 став I-II изреке пресуде, признање окривљеног ЗЗ, које је допринело утврђивању чињеничног стања у тачки 2 став I-II изреке пресуде, делимично признање извршења кривичног дела окривљеног ИИ, признање окривљеног КК које је допринело утврђивању чињеничног стања описаног у тачки 4 става I-II изреке пресуде, окривљенима ЂЂ и ЕЕ њихово здравствено стање, те окривљенима ЉЉ, ММ и ЊЊ да су лица без запослења и да их издржавају супруге, односно окривљеног ЊЊ отац и мајка.

Са друге стране, првостепени суд је правилно ценио као отежавајуће околности чињеницу да су окривљени ЕЕ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЊЊ и ОО до сада осуђивани, при томе окривљени ЈЈ три пута, од чега једном за истоврсно кривично дело, док је у односу на остале окривљене имао у виду чињеницу да

нису осуђивани због истоврсног кривичног дела, па је правилно поступио када је окривљене због кривичних дела за која су оглашени кривим осудио на ефективне казне затвора, и то окривљене ДД, ББ и ЗЗ на казне затвора у трајању од две године, окривљене ЕЕ и ЖЖ на казне затвора у трајању од по једне године, при чему је правилно ублажио казну окривљеном ЖЖ на основу одредаба чланова 56 и 57 КЗ, налазећи да утврђене олакшавајуће околности на његовој страни имају карактер нарочито олакшавајућих, док је окривљене ИИ, ММ и СС осудио на казне затвора у трајању од по две године и шест месеци, а окривљене ЈЈ, ЉЉ и ЊЊ на казне затвора у трајању од по две године и три месеца, те окривљене ЛЛ и ОО на казне затвора у трајању од по три године и шест месеци, окривљеног РР на казну затвора у трајању од три године, окривљеног КК на казну затвора у трајању од једне године и девет месеци, окривљеног ПП на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, а окривљеног ЂЂ на казну затвора у трајању од једне године и три месеца, у које казне им је урачунао време проведено у притвору, сходно одредби члана 63 КЗ.

И по оцени овога суда, овако одмерене казне затвора, на које су наведени окривљени осуђени, адекватне су тежини извршених кривичних дела и степену кривице сваког од окривљених, као учинилаца кривичних дела, те ће се њима у односу на сваког од њих постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ. Стога су жалба Тужиоца за организовани криминал, којом се предлаже изрицање строжих казни у односу на окривљене, жалба окривљеног ББ, који је изјавио само жалбу у погледу одлуке о казни, те жалбе бранилаца свих окривљених у делу у којем се побија правилност првостепене пресуде у погледу одлуке о казни, оцењене неоснованим.

Међутим, приликом одмеравања казни окривљенима АА, ВВ и ГГ, првостепени суд је, по налажењу овога суда, погрешно ценио као отежавајућу околност чињеницу да су у време извршења кривичних дела били запослени у државном органу – Управи царина – Служби за сузбијање кријумчарења, која је управо била надлежна да се бави сузбијањем незаконитости у царинском поступку, имајући у виду да су ови окривљени оглашени кривим за извршење кривичног дела примања мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању у вези са чланом 61 КЗ, те обзиром да се околност која представља елемент кривичног дела због којег су окривљени оглашени кривим не може ценити као отежавајућа околност.

Стога је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налазећи да су остале околности на страни наведених окривљених правилно утврђене, односно чињеница да до сада нису осуђивани, да су породични људи, обзиром да су сва тројица ожењени, при чему је окривљени ГГ отац два малолетна детета, а окривљени АА и ВВ очеви по једног малолетног детета, на страни окривљеног ВВ и чињеницу да је делимично признао извршење кривичног дела, нашао да су жалбе бранилаца ових окривљених у делу који се односи на одлуку о казни основани. Стога је уважавањем ових жалби у односу на наведене окривљене преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о казни тако што је окривљеном АА за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ, описано у ставу I изреке пресуде, утврдио казну затвора у трајању од две године, а за кривично дело примање мита из члана 367 став 1 КЗ у продуженом трајању у вези са чланом 61 КЗ, описано у ставу I-II изреке пресуде, казну

затвора у трајању од седам година, након чега је овог окривљеног осудио, сходно одредби члана 60 КЗ, на јединствену казну затвора у трајању од осам година, док је окривљеног ВВ осудио на казну затвора у трајању од пет година и шест месеци, а окривљеног ГГ на казну затвора у трајању од шест година, налазећи да ће се овако одмереним казнама у односу на окривљене у потпуности постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ, те да су овако одмерене казне адекватне тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљених као учинилаца. У ове казне, окривљенима је урачунато време проведено у притвору, сходно одредби члана 63 КЗ.

Из наведених разлога, жалба Тужиоца за организовани криминал, у делу у којем се инсистира на изрицању строжих казни према окривљенима АА, ВВ и ГГ, оцењена је неоснованом.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног ЖЖ у делу у којем се побија правилност изречене мере безбедности забране вршења позива, делатности и дужности у свим органима и на свим пословима у Управи царина Републике Србије, у трајању од пет година, имајући у виду одредбу члана 85 став 1 и 2 Кривичног законика, којом је прописано да суд може учиниоцу кривичног дела забранити вршење одређеног позива, одређене делатности или свих или неких дужности, ако се оправдано може сматрати да би његово даље вршење такве делатности било опасно, а обзиром да је окривљени кривично дело због којег је оглашен кривим управо учинио као службено лице – царински службеник Управе царина Републике Србије.

Неосновани су и жалбени наводи истог браниоца, као и бранилаца окривљених ИИ, РР и СС у делу којим се побија правилност одлуке о трошковима кривичног поступка, обзиром да је висину трошкова кривичног поступка првостепени суд правилно одмерио, имајући у виду одредбе чланова 194 и 196 ЗКП, имајући у виду могућност да висину ових трошкова утврди посебним решењем у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Приликом доношења одлуке, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, имао је у виду и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао у овој одлуци, обзиром да се њима не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, налазећи да су без утицаја на другачију одлуку.

Како у односу на окривљеног ТТ није било жалби изјављених од стране овлашћених лица, то се овај суд није ни упуштао у оцену правилности и законитости побијане пресуде у односу на овог окривљеног.

Обзиром да првостепена пресуда, у делу којим је одбијена оптужба за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ, и то у односу на окривљене ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ на основу одредбе члана 354 тачка 3 ЗКП, а у односу на окривљеног ТТ на основу одредбе члана 354 тачка 1 ЗКП, није била предмет побијања нити жалбом Тужиоца за организовани криминал, нити жалбама бранилаца окривљених, то се овај суд се није упуштао у оцену правилности и законитости побијане пресуде у овом делу.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 459 ЗКП и 457 ЗКП,

донета је одлука као у изреци.

Записничар
Снежана Меденица, с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Слободан Рашић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић